

KOMMUNISTISK POLITIK

Thomas Koppel 1944 - 2006

Nr. 5

10. årg.

2006

3. marts -
16. marts

Støttepris 12 kr.

TEMANUMMER: VI KÆMPER FOR AT SEJRE

De uciviliseredes krig s. 2 ● Budskabet til græsrodderne s. 3 ● Thomas Koppel s. 4 ●
Mindeord s. 5 ● Tak til Thomas s. 6 ● Budskab fra græsrodderne s. 7 ●
Stop krigen mod Iran før den begynder s. 8 ● Oprørs appel stadig på nettet s. 9 ●
Bolkestein stadig sort s. 10 ● Vi gi'r aldrig op s. 12 ●
Om den aktuelle situation i Irak s. 14 ● Irak: Besættelse og *del og hersk* s. 17 ●
VÆLTARROYO s. 19 ● SUKPs 20. kongres s. 20 ● Debat s. 22 ● Bekæmp Bolkestein s. 24

De uciviliseredes krig

KOMMUNISTISK POLITIK

Der gik ikke mange dage, før det viste sig, at regeringspartierne snak om 'nationalt sammenhold' under den selvforskyldte tegning-krise var en dansk oversættelse af George Bush's berygtede udtalelse:

"Enten er I med os – eller også er I imod os"

Anders Fogh Rasmussen erklærede, at kritikken af regeringen holdning til "Muhammed-sagen" intet har med kendsgerninger at gøre, men derimod med venstrefløjens had til Dansk Folkeparti, Morgenavisen Jyllands-Posten og regeringen – 'og muligvis i den rækkefølge'.

Derpå overfaldt han alle – og ikke mindst forfattere og kunstnere - der ikke har stillet sig op i hans sorte antimuslimske kampbataljoner, for at 'svigte kampen for ytringsfriheden'. Med sine udtalelser har han klart vist, at han er en ny korsridder i 'civilisationernes kamp' – den racistiske ideologiske og politiske hetz mod muslimer, som har til formål at sikre imperialismens erobring og nyordning af Mellemøsten. Anders Fogh er de danske neocons førstemand. For dem er ytringsfrihed retten til uhæmmet hetz. Og til gengæld lukker og censurerer de ytringsfriheden for alle, der siger dem imod.

Hans væbner nr. 1 hedder Pia Kjærsgaard - den landsskadelige formand for det landsskadelige Dansk Folkeparti, der beskylder alt og alle – indbefattet tre tidligere udenrigsministre fra hhv. Venstre, SD og De Radikale for landsskadelig virksomhed.

Regeringen og dens støtteparti mærker den folkelige Rharmer – og går til angreb til højre og venstre. Det ligner begyndende desperation. De uciviliseredes krig.

Den frådende Kjærsgaard har nu fundet ud af, at "Venstrefløj og regeringens modstandere er ligeglade med Muhammed-tegninger - nøjagtigt som de frådende muslimske masser på gaderne i Arabien er det. Venstrefløj har for længst afdækket det indenrigspolitiske potentiale i sagen. Dels skal Muhammed-sagen - på kort sigt - bruges til at så tvivl om regeringens evne til at regere. Men på længere sigt skal den bruges til et stormløb mod udlændingepolitikken." (JP 1.3.2006)

Der har hun ret: Regeringen, Dansk Folkeparti og Jyllands Posten har i samarbejde skabt en national og international krise. Den skal stoppes – og disse skadelige reaktionære skal sættes på porten.

APKs formand Dorte Grenaa bliver i et interview med Kommunistisk Politik/Netavisen spurgt om hele sagen ikke viser. "at der er noget om snakken om kultursammenstød og 'civilisationernes kamp', om kamp mellem indvandrere og etniske danskere?"

Hun svarer: - Slet ikke. Det er vigtigt at indse, at dette ikke i første række er en konflikt mellem 'muslimer' og danskere, mellem den muslimske og den kristne verden, eller den 'frie verden' mod Mellemøsten. I Danmark er det ikke en konflikt i første række mellem etniske danskere og indvandrere, sådan som reaktionen ønsker at det skal se ud. I Danmark er det en kamp mellem den sorteste reaktion og fremskridtets og demokratiets kræfter om hvilken fremtid Danmark skal have, hvilken vej landet skal gå. Om det skal være racistisk, imperialistisk, militaristisk, anti-demokratisk – eller vælge en progressiv vej mod krig og fremmedhad, for demokrati, for fremskridt.

- På internationalt plan er det en kamp mellem imperialismen og reaktion og folkernes modstand. Det er en kamp mellem USA's, UK's, Israels og deres allieredes aggressive krigspolitik, som søger at røve rigdommene i den arabiske og muslimske verden - og på den anden side disse folks beslutsomme vilje til at forsvare sig og deres rettigheder, ikke mindst den stærke folkelige væbnede modstand i Irak. De enorme kræfter, som er imod røverkrige og udplyndring viste sig netop i disse dage for 3 år siden - den 15. februar 2003, hvor 30 millioner verden over gik på gaden for at prøve at forhindre krigen. Hele denne kraft der her manifesterede sig i en historisk styrkedemonstration - folkernes samlede styrke - findes endnu, og er ikke blevet svagere.

- Derfor står 'etniske' danskere og indvandre, religiøse og ikke-religiøse, fra alle lag, også sammen imod en reaktionær regering, der er baseret på en dødsensfarlig politik, som uden tøven splitter nationen og kaster sig ud i internationale provokationer. De religiøse og kulturelle modsætninger, der findes, blæses kunstigt op.

Det er netop det, Fogh, Kjærsgaard og Jyllands Posten søger at gøre. Og det er netop det, stadig flere bliver klar over og siger fra over for. Deraf reaktionens desperation.

Redaktionen 1. marts 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for næste nr. 10.03.06

Budskabet til græsrodderne

Samtidig med at Thomas Koppel var dybt inde i arbejdet med at afslutte nogle store kunstneriske projekter fulgte han levende med i de store begivenheder på kloden, ikke mindst de krige, som den amerikanske imperialism udløser for verdensherredømme.

En af hans sidste politiske handlinger var som medinitiativtager (sammen med folk som Harold Pinter, Ramsey Clark, Howard Zinn og George Galloway) til en global appel: STOP KRIGEN MOD IRAN FØR DEN BEGYNDER!

Men i de sidste måneder optog situationen i Danmark ham intenst. Den nationale og internationale krise, som Jyllands Postens Muhammed-provokation udløste, fik ham til at skrive et brev til nationen DANMARK, HVOR ER DU HENNE? og til at starte et nyt politisk og folkeligt initiativ BUDSKAB FRA GRÆSRØDDERNE.

Fra Puerto Rico skrev han til alle; han ville have alle i tale, alle måtte tage stilling. Og han sendte det rundt på mail og fik folk til at sende det videre. Og han gav initiativet husly på Savage Roses egen hjemmeside, men fik iværksat arbejdet med at lave en dansk hjemmeside for initiativet, som nu er oppe at stå.

Budskabet fra Græsrodderne, i første omgang en underskriftsindsamling, introducerede han i en mail med overskriften APPEL TIL ALLE I DANMARK.

Den lyder sådan her:

Nu må det være nok, selv for et meget tålmodigt folkeslag som os!

I anledning af det igangværende Muhammed-drama, antændt af Jyllandsposten, Dansk Folkeparti og statsminister Anders Fogh Rasmussen og Gud ved hvem bag kulisserne, vil jeg hermed bede dig være medunderskriver af et brev til befolkningen fra et bredt udsnit af den danske befolkning.

Det er på tide at rejse krav

om Fogh-regeringens tilbage-træden,

om stop for Danmarks deltagelse i den ulovlige militære besættelse af Irak og Afghanistan;

om stop for regeringens katastrofale fremmedfjendtlige politik -

og om aflysning af terrorloven med dens angreb på bl. a. ytringsfriheden.

Alle disse efterladenskaber efter Fogh-regeringen er i strid med grundloven - og mod dansk demokratisk tradition.

Det er ikke muligt blot at afvente en parlamentarisk reaktion. En ikke helt lille del af folketinget er desværre medansvarlige og har bl. a. stemt for krigen. Alle fra sådanne partier er selvfølgelig mere end velkomne, men *vi kan erfaringsvis ikke vente eller afgive initiativet.*

Jeg beder dig reagere hurtigst muligt. Regeringen forvolder ubodelig skade hver eneste dag, nationalt og internationalt, og skubber vores børn og børnebørn ud i katastrofe generationer frem.

Desuden kan hetzen, der - velkoordineret - har bredt sig til hele Europa, være en brutal forberedelse til et snarligt amerikansk (atom?)angreb på Iran, det næste skridt i Bush-imperiets vanvittige dødssejlad frem mod et illusorisk "Verdensherredømme".

Det ville være konstruktivt, om dette initiativ efterhånden kunne udvikle sig til en "folkebevægelse", fri for parlamentarisk selvcensur, holdt sammen ikke af partihensyn men af sit klare folkelige grundlag, men det vigtigste nu og her er at vi får rejst de følgende krav hurtigst og stærkt.

Lad os høre fra dig nu - for alles og nationens skyld.

Mange kærlige hilsner
Thomas Koppel

Og hans ord og initiativ *er* blevet spredt. Mange reagerede straks og satte deres underskrifter på erklæringen. I løbet af kort tid har der aftegnet sig konturerne af et virkeligt bredt folkeligt initiativ, som kan samle og forene alle progressive kræfter i Danmark (og det er et flertal af danskerne) til at rejse sig mod de superreaktionære kræfter, som har bemægtiget sig regeringsmagten og fører landet ad den gale vej.

Thomas er her ikke længere til at gå i spidsen for initiativet. Lad så os andre, som er enige med ham om dets nødvendighed, gøre noget ved det og sikre, at det bliver gennemført.

Hvad er det, han siger:

**VI GI'R ALDRIG OP!
VI KÆMPER FOR AT SEJRE!**

Thomas Koppel

Thomas var et multitalent, et helstøbt menneske og derfor revolutionær – og han havde den fantastiske lykke tidligt at træffe et menneske af samme slags, som han delte sit liv og værk med, så de i sjældnen grad blev uadskillelige: Annisette. To giganter, der fik skabt et enormt fælles værk: Savage Rose, den mest originale og betydningsfulde gruppe i moderne dansk musik.

De forløste hinandens energi, bestyrkede hinanden i deres ofte svære valg: som kompromisløse kunstnere og som solidariske forkæmpere for verdens undertrykte.

Han blev født under besættelsen i Sverige 29. april 1944, hvortil hans forældre havde måttet flygte. Som søn af komponisten og pianisten Herman D. Koppel blev han født ind i musikken, men den musikalske vej valgte han selv.

En blændende musiker var han, uddannet klassisk koncertpianist, og udviklede på klaver og keyboard sin egen fuldtone lyd – som han gjorde det på sit andet hovedinstrument, den folkelige harmonika, som han fralokkede nye uhørte, fortryllende klange.

En fremragende komponist, og ikke bare af mange af Savage Roses sange. Operaer, symfonier, koncerter, scenemusik – han kunne det hele, og han fik

prøvet det meste. Der ligger i hans værk mange perler, hvis værdi endnu ikke helt er fattet, men som vil leve meget længe.

En fantastisk koncertmester og band-leader, en troldmand ved computeren, en glimrende fotograf – og en fin digter, der kunne både lade ordene tale for sig selv og tale sammen med tonerne.

En fremtrædende samfundsdebattør og en betydelig politiker var han. Et menneske, der levede helt og fuldt, i en hel verden, på menneskenes planet, Paradiset Jorden, hvis helvedstilstande altid oprørte ham.

Og han var altid tilstede, lige varmt og fuldt ved en koncert på gaden, som deltager i en demonstration, blandt folk, som når det var noget ved musikken.

Vi er heldige at have haft ham. Han var blandt de største i vores lille nation. Og han tilhører menneskeheden.

Klaus Riis

Thomas Koppels værker føres videre

Komponisten Thomas Koppel var i fuld gang med at lægge sidste hånd på en hel række projekter. De vil alle blive realiseret og ført ud i livet.

- Jeg skal hilse fra Annisette og sige, at Thomas var blevet helt færdig med sit solo-klaver album, som han indspillede i kolonihavehuset tilbage i december, sidst de var i Danmark. Den vil snart blive udgivet. Også den nye Savage Rose-CD er kommet langt, og den vil blive gjort færdig til udgivelse senere på året. Det er hvad Thomas

ville, og hvad de begge to ønsker. Annisette vil også gennemføre den planlagte Savage Rose-turné i Danmark til efteråret, siger Klaus, en nær ven af familien.

Også Thomas Koppels politiske og folkelige initiativ "Budskab Fra Græs-rødderne" videreføres. Det har fået en selvstændig hjemmeside som er www.budskabfragraserodderne.dk

Hvornår Annisette og datteren Naja kommer til Danmark med Thomas

Koppels bære er endnu uvist på grund af praktiske omstændigheder. Også Tidspunktet for Thomas' begravelse har derfor endnu ikke kunnet fastlægges. Der vil blive tale om en offentlig mindemanifestation.

- Jeg skal i øvrigt hilse fra hele familien og sige, at de er meget overvældede og taknemmelige for den kærlighed og medfølelse, der er strømmet dem i møde i denne svære tid.

Vor tids største kunstner er død

- *DKU begræder tabet af Thomas Koppel*

Den revolutionære komponist, forfatter og debattør Thomas Koppel er død. Kun 61 år gammel. Hans død er et umådeligt stort tab for kulturen og de undertrykte overalt i verden. Thomas Koppel valgte altid side imod uretfærdighed og overgreb. Nu står hans livsværk tilbage og minder os om hvad der må gøres!

Thomas Koppel løftede arven efter tidligere store revolutionære kunstnere som Martin Andersen Nexø, Otto Gelsted og Hans Kirk. Gennem magiske toner og knivskarpe ord formidlede Thomas Koppel den skønhed og smerte han fandt overalt hvor han kom. fra palæstinensiske flygtningelejre til den sorte ghetto i Los Angeles til Sydhavnens baggårde.

Med bandet Savage Rose og sin kone Annisette lykkedes det Thomas Koppel at berøre og forundre tusindvis af mennesker gennem sin nyskabende, forførende og nærværende musik.

Som kunstner har han vist verden at

selv midt i den sorteste tragedie af krig, undertrykkelse og overgreb lever skønheden videre i det stærke og mangfoldige menneskeliv.

Han valgte at bruge musikken som revolutionært kampmiddel. Til at afsløre undertrykkelsens uhyrligheder og ikke mindst til at udtrykke skønheden i de undertryktes ufattelige styrke. Hans

musik vil fortsat inspirere til håb og handling verden over.

Thomas Koppel efterlader sig et stort tomrum, men gnisten i hans livsværk, kampen imod undertrykkelsen for livet, solidariteten og kampen lever videre. Thomas Koppel har med sit liv og sit arbejde inspireret og fornyet kunsten såvel som politikken. Hans kamp vil ikke blive glemt men ført videre af nye generationer.

DKU og den danske revolutionære ungdom begræder tabet af vor tids største progressive kunstner, Thomas Koppel. Hans vægtige produktion må for alle revolutionære stå som et forbillede for og inspiration til fortsat kamp imod uretfærdighed og undertrykkelse.

DKU

Danmarks Kommunistiske
Ungdomsforbund

27. februar 2006

En ildsjæl er rejst

Til minde om Thomas Koppel

*Da du midt under dansen pludselig
greb mig
og viste et hemmeligt trin,
blev jeg berørt
af en frygt for at miste,
men mistede frygten i stedet:
Ting der skulle være for altid,
er glemt allerede,
mens det tilfældigste strejf
blir ved med at glimte
som kronjuvel på erindringens spir.
Hvad du gav mig i dag,
lader jeg gå videre i morgen.*

- Søren Ulrik Thomsen

Meddelelsen om Thomas Koppels alt for tidlige død kom til mig med stor sorg og smerte. Thomas Koppel døde under et ophold på Puerto Rico, 61 år gammel.

Udover at være en fantastisk musi-

ker og komponist, var Thomas også en stærk og nødvendig røst i samfundsdebatten; Thomas støttede gennem hele sit liv de svage og undertrykte, de hvis stemmer ikke bliver hørt. Han var og forbliver den største progressive kunstner, Danmark har kendt.

Thomas var et menneske, der så på sin verden med kærlighed; når man læste Thomas ord, mærkede man tydeligt den lidenskab og det brændende ønske om fred og retfærdighed for alle verdens folk, der reelt lå til grund for hans budskab.

Thomas var begavet med ord, og hans ord var af kærlighed.

Inden sin død tog Thomas bl.a. initiativ til folkebevægelsen 'Budskab fra græs-rødderne' og var medstifter på stopwaroniran.org.

Thomas' endeløse engagement og ildsjæl var en dyrebar og uerstattelig gave i en svær tid; hans ord funkende stjerner over et mørkt og trøstesløst ocean. Han er og vil blive savnet - hans kamp og betagende væsen vil ikke blive glemt, men fortsat inspirere til videre kamp mod uretfærdighed og undertrykkelse og for kærlighed og skønhed.

Må hans sjæl hvile i fred.

Mine allerkærligste tanker samt ønsket om mod og styrke til familien Koppel.

Rina Dahir

Tak til Thomas

Vi bringer her nogle enkelte af de mange mails og hilsener på Savage Roses hjemmeside, der er strømmet ind siden budskabet om Thomas' død. Hele familien er meget overvældede og taknemmelige for den kærlighed og medfølelse, der er strømmet dem i møde i denne svære tid.

Flammen vil fortsat brænde

Det er ufatteligt trist, at må konstatere det.

Et af de varmeste hjerter, et af de sindigste hoveder, et rigtig, rigtig godt menneske med kærligt glimt i øjet har sat sig fra tangenterne for sidste gang.

Han har givet så afsindigt mange, så uoverskueligt meget godt. Sammen med resten af Savage Rose har han tændt og næret en flamme mange steder på kloden. En ild som ikke vil og aldrig må slukkes. Uundværlig for livet som solen selv. Derfor vil Thomas altid blive husket.

Tak for alt!
Ib Roslund

Du gjorde det, Thomas - du gjorde det.

Giv himmelen fuld musik - dit hjerte er hjemme.

Rejs videre - vi andre passer på Anisette og dine herlige unger, dem elsker vi lige så højt som vi elsker dig

Tak Thomas Koppel. Du gjorde det!
Carsten Greve

Thomas

Takk for at du delte dine ubegrensede musikalske ideer med oss, takk for ditt mellommenneskelige engasjement og takk for gode samtaler.

Det går mange tanker til deg, Anisette, fra Norge.

Det var godt dere fikk så mange kreative år sammen.

Arild RioErichsen

Så trist – så trist

Hvor blev jeg ked af at høre, at Thomas er død. Hans dejlige musik vil leve. Det vil jeg glæde mig over. Imens går mine tanker til Thomas' efterladte. Det er jo os alle sammen - så især Anisette og din og Thomas' familie. Mange kærlige hilsener og tanker fra en fan

Anja

Alt for tidligt

Da jeg hørte den sørgelige meddelelse i bilradioen, tænkte jeg: det kan ikke være den Thomas. Det kan ikke være rigtigt. Men det var det jo desværre. Måtte køre ind til siden og sunde mig lidt.

Det var jo alt, alt for tidligt. Han havde gang i så mange ting.

Hvis jeg kunne maile til ham, der hvor han er nu, ville jeg skrive: Tak for, for det første, al den pragtfulde musik, du har glædet os andre med - og for det andet det politiske engagement, der aldrig vaklede. Som verden stadig ser ud, er der brug for sådan nogle som dig Thomas. Du efterlader et tomrum.

Mine tanker går til Annisette og familien.

Jens Otto Emmich

At miste

Kære Annisette og alle andre nært knyttede folk til Thomas!

Verden har mistet en af dens dejligste mennesker, og det er ikke til at fatte! Midt i en meget aktiv musikproduktion, og med sindet fyldt af fremtidsplaner.

Mine tanker er ved alle jer, der nu står tilbage med et af de mest ufattelige tomrum, man kan forestille sig.

Jeg ved at han aldrig vil dø i musikken, og i vores tanker!

I har givet mig de største musikalske oplevelser, jeg kan forestille mig, og den dag i dag kan jeg tage mig selv med tårer ned af kinden, mens anlægget spiller det ene fantastiske nummer efter det andet!

Lev!

Julian Christensen

Det gør mig ondt

noget så ondt at få nyheden om Thomas død. Thomas og anisette har, som mange andre har skrevet, også bidraget til mit liv. Til at gå med i demonstrationer, åbne munden overfor socialuret-færdighed, til timer alene med discman'en ud på den lyse morgen. jeg har så meget at takke dig for! min dybeste medfølelse til Annisette og familien. knus og tanker fra Kasper

kasper kongslev mykness

Kondolance fra Nuuk - Grønland

Kære Annisette, Naja og Billie.

Nordlyset danser fortsat over det arktiske land, hvor Thomas, og ikke mindst I, har efterladt mindeværdige oplevelser i vores hjerter med jeres sang og musik. Vi sender varme tanker med styrke, håb og kærlighed i en tid, som kan være svær at forstå med den sorg og savn, som Thomas' bortgang må bringe. Vi føler med jer.

På scenen sad han stille og roligt, koncentreret og fordybet i jeres musikke intimitet, og gav en dejlig tryk og nærværende atmosfære midt i jeres kraftfulde optræden - i det univers som I skabte i fællesskab.

Jeres livsbekræftende energi, glæde og evige håb, har forplantet sig i os og vil fortsat danse med - som en gave til livets dans, og nu også nordlysets himmelske dans.

Ære være Thomas' minde.

Kærlige hilsner

Hanne Nielsen, Nuuk - Grønland

Budskab fra græsrodderne

1. Fogh-regeringen må træde tilbage

Denne regering har gjort ubodelig skade med sin rolle i karikatsagen og sin grundlovsstridige beslutning om at sende nationen ud i en ulovlig krig og besættelse af Irak. Vi og verden udenfor kan ikke vente på næste ordinære valg. Det er et spørgsmål om liv og død for vores demokratiske, åbne, venlige og kloge tradition. Det skal tilføjes, at Jyllandspostens handling er strafbar med 4 måneders fængsel efter blasfemi-loven, og muligvis med 2 års fængsel efter racismeparagraffen. Statsministeren har nægtet at rejse sagen for statsadvokaten. Regeringen er uværdige til hvervet som nationens tillidsfolk.

2. De danske tropper i Irak og Afghanistan skal hjem nu

De danske soldater deltager med eller uden eget vidende i strafbare krigsforbrydelser, og vi støtter dem bedst ved at de trækkes hjem øjeblikkeligt. Krigen er en krigsforbrydelse i strid med FNs beslutninger og dermed i strid med den danske grundlov. Den er rammen om utallige andre, allerede beviste krigsforbrydelser - mord, terror, tortur, ødelæggelser og overgreb mod befolkningen og dens installationer og institutioner. Danmark er blandt de allersidste tilbageværende deltagere i den såkaldte "koalition af villige" - som i praksis betyder "koalition af dem, der forbryder sig med FNs charter". Vi kan - efter vores oplevelser under den tyske besættelse - ikke leve med at være en del af besættelsesmagten, og da slet ikke blandt de allermest ihærdige.

3. Foghs fremmedfjendtlige love

skal trækkes tilbage, og der skal fremlægges forslag til andre, der bryder helt med diskriminationen og er i tråd med dansk demokratisk og humanistisk tradition. Racisme, fremmedhad, diskrimination, forfølgelse og brud på menneskerettigheder hører ikke hjemme nogen steder.

Det er tragisk ironi, at H. C. Andersens fædreland i hans fødselsår - alle-

rede inden Jyllandspostens selvmordsbombe - er blevet genstand for foragt i hele verden som et racistisk og fremmedfjendeligt land. Den danske "neocoon"-bevægelse har gjort skaden nærmest uoprettelig. Racisme og had ødelægger desuden også den nation og de grupper, der udøver den, og får sjælen til at rådne.

4. Terrorlovene skal trækkes tilbage inklusive dens indgreb i ytringsfriheden

Disse love er født grundlovsstridige og er helt ude af trit med dansk demokratisk tradition og kultur. De tilsidesætter fundamentale menneske- og borgerrettigheder uden at bidrage det mindste til at reducere terrorisme - tværtimod. På punkter, hvor vi er under diktat fra EU, må vi aktivt bryde diktatet i overholdelse af den danske grundlov, menneskerettighederne og andre internationale konventioner.

5. Der skal iværksættes en grundig uafhængig undersøgelse

af Fogh-regeringens baggrund for at trække Danmark ind i krigen, og en anden undersøgelse af den rolle, Fogh-regeringen har spillet/spiller i forholdene omkring Bushs/CIAs torturlejligheder og torturflyvninger gennem Danmark.

6. De økonomiske og militære krige resultat

er økonomisk undertrykkelse og slaveri. Vi skal forbyde dansk misbrug af underbetalt arbejdskraft og slaveri i de fattige nationer.

Mange danske selskaber fristes af billig underbetalt arbejdskraft og bilder sig selv ind, at de nærmest gør en filantropisk indsats. De foreviger tværtimod slaveri i en målestok, der overgår "slavetiden". Desuden bliver en nation uden produktion før eller senere en syg, svag, afhængig nation, også når det er Danmark.

7. Der skal startes en grundig, oplyst, folkelig debat om Danmarks medlemskab af EU

Det er afgørende at denne debat kommer op som en ægte folkelig debat uden økonomisk skævvridning. Vi er ved at blive en umyndig brik i et stort spil om militær, supermagtsillusioner, oliekrige, fascisering af samfundet og arbejdsforholdene - og forgiftning af vores mad, vores klima og vores miljø. Alle "imperier" betyder ødelæggelse og død, også for "imperiernes" egne befolkninger. Det amerikanske folk betaler allerede dyrt. Det når også til Europa og Danmark.

Med kærlig hilsen til alle i Danmark uanset hudfarve, tro og køn

Denne erklæring kan underskrives på www.budskabfragrasrodderne.dk

Stop krigen mod Iran før den begynder!

Blandt Thomas Koppels sidste initiativer var følgende appel mod en ny amerikansk krig. Howard Zinn, Harold Pinter, George Galloway, Ramsey Clark, Tony Benn, Annisette & Thomas Koppel og mange andre er gået med i den internationale kampagne Stop Krigen Mod Iran Før Den Begynder og har underskrevet følgende

Harold Pinter - Annisette og Thomas - Ramsey Clark

ERKLÆRING

Det er med dyb bekymring vi følger den voksende trussel om en ny amerikansk krig – denne gang mod Irans folk.

Medierne er fyldt med rapporter om en påstået atomtrussel fra Iran og det angivelig behov for, at USA griber til militær magt. Disse rapporter minder om historierne om 'Masseødelæggelsesvåben', som blev udbredt i månederne op til krigen mod Irak.

I forspillet op til den illegale invasion af Irak hævdede Bush-administrationen, at Irak besad massive lagre af masseødelæggelsesvåben, og at det var i stand til at indlede et angreb – med atom-, kemiske og biologiske våben – på USA i løbet af 45 minutter.

Præsident Bush sagde, at USA måtte angribe med det samme og ikke kunne "vente på det endelige bevis – den rygende pistol – som ville komme i form af en paddehattesky." Nu ved vi alle, at denne propagandakampagne var rent opspind, beregnet på at retfærdiggøre en aggressionskrig.

Nu ser vi rapporter, der kun ligner disse alt for godt, som fabrikeres for at retfærdiggøre militær aktion mod Irans folk. At bringe Iran op i FN's sikkerhedsråd er et forspil til ensidig, unilateral aktion. Nøjagtig som i tilfældet med Irak, kan ingen af den amerikanske regerings påstande tåle en fordomsfri efterprøvning. Iran har ladet sig underkaste de mest nærgående og ydmygende inspektioner, langt ud over hvad der kræves af Ikke-Spredningsaftalen om Atomvåben (NPT). Ingen af inspektionerne fandt noget bevis på, at Iran er

ved at udvikle et atomvåbenprogram.

Der er kun én regering, som har anvendt atomvåben mod civilbefolkninger, og denne nation har også klodens største lagre af masseødelæggelsesvåben. Farligst og helt utroligt er det, at den netop nu udvikler en ny generation af taktiske atomvåben. Dette land er naturligvis De Forenede Stater.

Bør enhver diskussion om farerne fra atomvåben ikke inddrage de våben, Pentagon har lagret, og USA's historie med aggression og invasioner?

Iran har lidt meget under USA's tryk. Vi husker, at USA omstyrede den demokratisk valgte regering under Dr. M. Mossadegh og genindsatte Shah'en på Påfugletronen – "CIA's stolteste bedrift". I 25 år regerede Shah'en Iran med en jernnæve til gavn for amerikanske olieselskaber, før det iranske folk, i millionmasser, væltede hans tyranni med forfærdelige omkostninger i menneskeliv. I de sidste 27 år har amerikanske sanktioner hæmmet Irans ret til at udvikle sig og påført befolkningen store lidelser.

Det er afgørende, at alle stemmer

imod ødelæggelserne ved en ny krig i Mellemøsten lyder nu. Vi opfordrer til et øjeblikkeligt stop for Washingtons kampagne af sanktioner, fjendtlighed og løgn mod Irans folk. Vi vender os mod enhver ny aggression fra USA mod Iran, Vi har brug for midler til at dække menneskelige behov, ikke til endeløse imperie-krige.

Første underskrivere

Bishop Thomas Gumbleton, Detroit Archdiocese*, Founding President, Pax Christi*

The Most Rev. Filipe C Teixeira, OFSJC, Diocesan Bishop, Diocese of Saint Francis of Assisi, CCA

Michael Parenti, author

Ramsey Clark, former U.S. Attorney General

Howard Zinn, author, historian

George Galloway, MP, Britain

Tony Benn, MP, Britain

Denis J. Halliday, former UN Assistant Secretary-General

Harold Pinter, 2005 Nobel Laureate in Literature

Margarita Papandreou, former First Lady of Greece

Ardeshir Ommani, co-founder of American-Iranian Friendship Committee (AIFC)

Ervand Abrahamian, Prof. ME History, Author, Between Two Revolutions

David N. Rahni, Professor and scholar, NY

David Sole, President UAW, Local 2334*, Detroit

Steve Gillis, President, USWA Local 8751*

Fellowship of Reconciliation, Nyack, NY

Thomas Koppel and Annisette, of the Scandinavian Popular Music Band Savage Rose

Erklæringen kan underskrives på nettet
www.stopwaroniran.org

OPRØRs appel stadig på Stop Terrorkrigens hjemmeside

Af STOP TERRORKRIGEN

Foreningen Oprørs flotte appel mod terrorlove og EU's terrorlister kan stadig læses på www.stopterrorkrigen.dk.

Politiet har lagt pres på internetudbydere for at få dem til at fjerne appellen. Stop Terrorkrigens udbyder har meddelt, at de ønsker en retskendelse, før de foretager sig yderligere for at fjerne appellen.

Politiet har tidligere henvendt sig til Stop Terrorkrigen og andre danske organisationer og hjemmesider om at de selv fjernede den. Stop Terrorkrigen har konsekvent afvist dette. Dengang sagde Klaus Riis fra ledelsen Stop Terrorkrigen::

- Sagen mod Foreningen Oprør er hele vejen igennem politisk. Foreningen Oprør udfordrer med god grund de såkaldte terrorlister, som USA og EU opstiller, og som bl.a. kriminaliserer forskellige befrielsesbevægelser. At politiet søger at retsforfølge Oprør og nu vil retsforfølge de organisationer, der har bragt appellen, bliver simpelthen til et forsøg på at genindføre censur, på at knægte ytringsfriheden, ikke mindst i forhold til det nye medie internettet.

- Vi opfatter det derfor som en principiel sag om ytringsfrihed, og vi er overbevist om, at det ikke vil lykkes for Københavns Politi at få censureret nettet.

Det er formentlig i erkendelse heraf, at politiadvokat Mikael Jørgensen derpå har valgt at lægge pres på internetudbydere for at tvinge dem til at fjerne den uregerlige appel i stedet for at gå til domstolene. Politiet derefter henvendte sig til internetudbydere for hjemmesider, hvor appellen er lagt ind, for at presse dem til at få den fjernet. Stop Terrorkrigen kunne konstatere, at det var et forsøg på at indføre censur af internettet og en ulovlig pression mod netudbydere. Hverken mere eller min-

dre end et forsøg på at få indført censur i strid med grundloven.

Nu har vores internetudbyder meddelt politiet, at det ikke vil gøre noget, førend der evt. foreligger en kendelse fra retten.

Appellen kan altså stadig læses på hjemmesiden.

Thomas Koppel: Grundlovsbrud

Komponisten Thomas Koppel, som døde i Puerto Rico i lørdags, kun 61 år gammel, kommenterede sagen på Savage Roses hjemmeside - i forbindelse med hans politiske og folkelige initiativ Budskab fra Græsrodderne.

På baggrund af en mail fra Stop Terrorkrigen om truslen om at appellen ville blive fjernet, skrev han:

Thomas' kommentar:

Politiets handling er ulovlig og søger at skabe en ulovlig præcedens. Fogh-regeringen går amok i et stormløb mod grundloven, traditionelt dansk demokrati, ytringsfrihed, og traditionelle danske kulturelle værdier, hvor åbenhed, tolerance og solidaritet er grundlæggende elementer.

Angrebet er

1. et brud på borgernes grundlovssikrede ytringsfrihed.
2. uden juridisk fundament, kun EUs "terrorliste", som ikke er juridisk gyldig i DK
3. en bevidst sammenblanding af terro-

risme og legitim national befrielses-kamp, som er et internationalt anerkendt juridisk begreb, svarende til den danske modstandskamp.

Terrorloven har ikke bragt en eneste reel terrorist frem i lyset, men er kun anvendt mod almindelige ikke-kriminelle borgere i udøvelse af deres grundlovssikrede rettigheder."

Det var det sidste han skrev til hjemmesiden - et forsvar for ytringsfriheden og Foreningen Oprør.

Appellen nu også på Folketingets hjemmeside

Oprørs appel mod terrorlov og EUs terrorlister spreder sig uimodståeligt, og nu kan alle se den på Folketingets hjemmeside. Enhedslisten har stillet et spørgsmål til statsminister Anders Fogh Rasmussen ('ytringsfrihedens tapre korsridder'), hvor han er blevet spurgt, hvordan politiets indgreb mod hjemmesider og censur på internettet af Oprørs appel 'stemmer overens med vores grundlæggende rettigheder om ytringsfrihed, som statsministeren taler varmt for i øjeblikket.'

Derpå følger hele teksten til appellen.

Man kan finde den her (Spørgsmål S2900) på folketingets hjemmeside:

www.ft.dk/?/samling/20051/MENU/00000002.htm

Bolkestein stadig sort

Da EU-parlamentet for to uger siden med et markant flertal vedtog det såkaldte Bolkestein-direktivet – også kaldet servicedirektivet – slog samtlige etablerede politiske kræfter og deres presse umiddelbart efter til lyd for, at direktivet var ændret afgørende positivt på grundlæggende punkter.

Det er mildest talt usandt.

Direktivet, som i Danmark kun er kommet til kendskab og debat i mere snævre faglige kredse, vil i fremtiden få voldsomme konsekvenser for såvel borgere som offentlige ansatte. Direktivet har det simple formål at rydde enhver hindring af vejen for at serviceydelser kan udføres på tværs af landegrænserne i EU, hvorfor arbejdskraftens indbyrdes konkurrence vil tilspidse enormt, idet serviceydelser udgør omkring 70 pct. af Europas økonomi.

I bedste fald kan man sige, at ændringerne har skabt stor forvirring, der senere skal afklares af EF-domstolen, og i værste fald vil det med tiden få nøjagtig den betydning, som det hele tiden har været tiltænkt.

Princippet om oprindelseslandet

Efter vedtagelsen er det fra den konservative, liberale og socialdemokratiske fløj i Europa, at princippet om oprindelseslandet er fraveget til fordel for værtslandsprincippet. Det ville i så fald være en markant forbedring, idet aflønningen og betingelserne for arbejdets udførsel ikke længere skulle ske efter ringere vilkår end de i værtslandet i forvejen bestemte.

Sådan forholder det sig imidlertid ikke.

Rune Siglev, der i en årrække på vegne af Danske Lærerorganisationers vegne har fulgt arbejdet med Servicedirektivet tæt i Bruxelles, erklærer således, at princippet om oprindelseslandet er fastholdt, men med visse undtagelser og særlige krav. Netop undtagelserne og de særlige krav er formuleret på en måde, så det kan tolkes i alle retninger, hvilket derfor overlades til EF-domstolen i sidste ende at afgøre.

Afgrænsning af tjenesteydelser

Definitionen af begrebet ”tjenesteydelser” er ikke med de nye rettelselser blevet klarere. Det er et faktum, at væsentlige områder som vandforsyning, energi, kultur, uddannelse, transport med meget mere fortsat er omfattet af direktivet, mens de nye undtagelser igen er formuleret så tilstrækkeligt vagt, at det til hver en tid kan afprøves ved EF-domstolen. Eksempelvis er ”ambulancetjeneste” eksempelvis undtaget; men som FOA påpeger, så er ambulancetjeneste mange ting, og oven i købet et område, hvor der allerede er private aktører på banen; eksempelvis Falck.

Økonomisk eller almen økonomisk interesse

Disse to begreber dækker over endnu et felt, der har medvirket til almindelig forvirring, idet direktivet angiveligt skelner mellem offentlige sektorer, der udelukkende er finansieret af det offentlige og sektorer, der også er dækket af private firmaer. Som udgangspunkt er det vanskeligt at finde sektorer, som udelukkende er finansieret af det offentlige. Måske militær, politi og fokekirken? Eller kan private vagtværn også bryde muren til en liberalisering af politiet på tværs af EU-landene?

Arbejdsmarkedspolitiske forhold

På netop dette område kan man sige, at EU-parlamentet har givet en lille luns til de nordiske arbejdsmarkedsmodeller, idet der er indført en artikel, der i sin formulering giver ret til at tegne overenskomst og aktionere:

”Dette direktiv berører ikke og har ingen som helst følger for arbejdsretten, dvs. enhver form for retlige eller kontraktlige bestemmelser vedrørende ansættelsesvilkår, arbejdsforhold, herunder sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere. Navnlig respekterer det fuldt ud retten til at forhandle, indgå, udvide og gennemføre kollektive overenskomster samt retten til at strejke i overensstemmelse med lovgivningen om arbejdsmarkedsrelationer i medlemsstaterne.”

Bemærk at det tilsyneladende sikrer forhandlings og aktionsret, men ikke sikring af løn og arbejdsforhold, som det er gældende i værtslandet!

Det nye forslag er nu spillet over i hænderne på EU’s Ministerråd, som med kvalificeret flertal kan slå søm i på mødet den 23.-24. marts. Procedurerne siger dog, at hvis der sker væsentlig ændringer, så skal det igen til høring i parlamentet; men hvorfor skulle Ministerrådet dog sende det retur?

106.000 underskrifter for efterløn

På kun fem uger har pædagogernes forbund BUPL og de offentligt ansattes forbund FOA indsamlet 106.000 underskrifter til bevarelse af efterlønsordningen i dens nuværende form. Kampagnen fortsætter ufortrødent.

Det 6-cifrede antal underskrifter på så kort tid afspejler tydeligvis, at ordningen ikke bare er populær, men for mange også nødvendig for at kunne trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet, inden nedslidningen er slået totalt igenem. BUPL & FOA har med kampagnen netop haft til formål at bremse de varslede forringelser af efterlønsordningen. Velfærdskommissionen anbefalede i december efterlønnen helt afskaffet, mens Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti blandt andet har foreslået efterlønsalderen hævet fra 60 til 62 år over en årrække. Regeringen havde selv i mellemtiden peget på at tilbagetrækningsalderen for såvel efterlønnere som pensionister over en årrække skulle hæves.

Det markante resultat ser til gengæld

ikke ud til at ryste hverken politikere eller medlemmer af Velfærdskommissionen. Ganske vist er efterlønnen på grund af den danske krise, afledt af Muhammedtegningerne, blevet udskudt; men de konservative vakler ikke:

- Underskrifterne gør naturligvis indtryk, men vi vidste godt, at det er upopulært at ændre efterlønnen. Det er svært at lave om, når det går godt, men det er nødvendigt, udtaler arbejdsmarkedsordfører Jakob Axel Nielsen.

Dansk Folkeparti (DF) forsøger at redde noget af den tabte popularitet tilbage ved at erklære sig positiv overfor en bevarelse, men på betingelse af, at regeringen og Socialdemokraterne (SD) er enige. Dette løfte er let at afgive, da DF udmærket kender SD's holdning:

- Men de mange underskrifter viser, at befolkningen er nervøs, så vi skal træde varsomt. Det er imidlertid nødvendigt at tage hensyn til befolkningsudviklingen, som betyder flere ældre og færre erhvervsaktive, fastslår Jytte Andersen på SD's vegne. -gri

Ungepakken udvides

Jagten på de unge kontanthjælpsmodtagere skal nu udvides til de 25-29 årige. Det gælder den såkaldte Ungepakke, som ikke ligefrem er en populær gave blandt de unge, der reducerer kontanthjælpen for aldersgruppen 16-24 år.

Ordningen blev indført af den socialdemokratiske ledet regering i 1996, med begrundelser om, at de unge ikke havde det samme økonomiske behov som øvrige kontanthjælpsmodtagere. Den lavere sats har ikke fritaget de unge fra tvangsaktivering, hvilket sandsynligvis er en oplagt årsag til at mange har frmeldt sig kontanthjælpen, hvorfor antallet af unge kontanthjælpsmodtagere er faldet til 3,2 pct. Det har fået VK-regeringen til at konkludere, at ordningen har betydet, at flere unge har fået arbejde eller påbegyndt en uddannelse.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) erklærer uden omsvøb, at et indhug i kontanthjælpen skal tvinge de 25-29 årige i job eller uddannelse:

- Vi skal sikre, at unge går uddannelsesvejen i stedet for at gå på kontanthjælp. Hvis vi vil kunne garantere,

at det buldrende opsving skal fortsætte, skal vi fremtids sikre også på det her område. Vi skal presse de unge til at tage uddannelse, udtaler ministeren.

Regeringen har tidligere haft planer om at udvide Ungeordningen, men frafaldet dem igen, da der ikke fandtes flertal for forslaget. Også denne gang kniber det med den parlamentariske opbakning, hvis man skal tro ordførerne fra henholdsvis Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne.

LO, som i 1996 støttede Nyrup-regeringen med vedtagelsen, er forarget over regeringens plan om udvidelse:

- Jeg synes, det er uanstændigt, at man tænker i pisk og atter pisk af de ledige. I stedet for at give folk lidt overskud tager man pengene fra dem, så de kan bruge al deres energi på at have økonomiske problemer i stedet for at tænke på at komme i arbejde, siger Harald Børsting, der er faglig sekretær for arbejdsmarked og beskæftigelse i LO.

Det er svært at modsige LO-sekretæren på det udsagn. -gri

Fagbevægelse som børshajer

Svensk fagbevægelse ejer for næsten 22 milliarder aktier, hvoraf gevinsten forrige år er opgjort til 2 mia. kr., oplyser *Proletären*.

Svensk Socialdemokrati og LO har bebrejdet erhvervslivet, at de udbetaler alt for høje udbytter i stedet for at investere i arbejdspladser. Nu viser det sig, at svensk LO selv er med på spekulationsvognen.

Opgørelsen er lavet over 16 forbund i Sverige, hvoraf Metal står for den væsentligste spekulation med en formue på 5,1 mia. kr.

For en ordens skyld skal det nævnes, at dansk fagbevægelses top ikke har noget at lade deres svenske "kammerater" at høre.

Hvorfor ansætte lærlinge?

Skulle det vise sig, at 1.500 københavnske virksomheder kommer til at mangle arbejdskraft, fordi de ikke kan finde den del af de 900.000 i den erhvervsaktive alder, der står udenfor arbejdsmarkedet som holder til i Storkøbenhavn, så har kommunen heldigvis garderet dem. Kommunens jobkonsulenter har således kontaktet alle 1.500 virksomheder med det enkelte og gratis tilbud:

Konsulenterne tilbyder deres ekspertise og viden til at rekruttere, optræne og/eller uddanne de helt rigtige ledige til netop de ledige job, som virksomheden gerne vil have besat, oplyser kommunens blad Virksomnyhed.

Ustyrligt arbejdsmarked

Arbejdsmarkedsforsker Flemming Ibsen har fundet ud af, at fremtidens arbejdsmarked bliver sælgers marked, hvorfor arbejderne vil påtvinge arbejdsgiverne individuelle arbejdstimer til langt under de 37 timer. Forskeren, der tilsyneladende ikke har noteret sig, at der går et stykke tid inden puklen på 900.000 overførselsindkomster er væk, bekymrer sig ikke: *- Vi lever ikke i en diktaturstat, hvor man kan tvinge folk til at arbejde 37 timer om ugen.*

Det er svært at bære netop nu

Der er en sorg i mit hjerte nu. Danmark har mistet en af de sjældne store kunstnere, der samtidig var menneske førend alt andet. Thomas' engagement i kampen for en bedre verden har vakt respekt lang ind i også det klassiske musikmiljø, hvor jeg befinder mig.

Jeg føler at netop i denne tid, hvor racisme, åndløshed og småborgerlighed har smittet store dele af den danske befolkning! der var Thomas og Anisette et af de få lyspunkter, der holdt modet oppe. Det er et stort slag for os alle at Thomas faldt fra så tidligt. Det bedste vi alle kan gøre er nu aldrig at glemme hvad Thomas stod for, og så hver især ære hans minde ved stædigt/vedvarende at kæmpe for en mere retfærdig og MENNESKELIG verden. Lad os aldrig stoppe denne kamp!

Og vi må hver især kæmpe med vores egne midler og muligheder, men vi skal gøre det. .HANDLE!

Det er vores pligt! Lad os ære Thomas minde og føre kampen videre hvor han slap. Aldrig har der været mere brug for Savage Rose end nu...dette er ikke til at bære....

Mine tanker går til Anisette. Tak fordi I fandtes og var til så stor inspiration for os andre, også ved bare at være der SAMMEN såmænd.

Du er ikke alene, vi er mange I har inspireret til at holde ilden ved lige.

Kærlig Hilsen
Helle Norup
 (musiker/komponist)

Han var min helt

Han var en vismand. Det er forfærdeligt. Jeg er i totalt chok.

Først og fremmest var han en helt unik og stor kunstner. Jeg vil også huske ham for hans kæmpe sociale engagement. Han var min helt. Hans politiske budskab var så stærkt, og det har vi brug for netop i disse dage. Han levede i den smukkeste symbiose med Anisette.

Jeg var så heldig at være sammen med ham til et julearrangement i december. Der havde vi en dyb, dyb samtale.

Det er jeg glad for.
Anne Marie Helger
 god ven af Thomas

Fik drømme til at flyve

Han fik drømmene til at flyve.

Jeg er utrolig chokeret. Det er et kæmpe tab, og vi siger nu farvel til et stykke Danmarkshistorie. Han dør på et meget dårligt tidspunkt for landet. Vi har brug for en mand som ham, der kan komme igennem med et utrolig smukt budskab.

Jeg hørte fra ham for et par dage siden. Han var utrolig aktiv, specielt her til sidst, da Danmark har været i politisk krise verden over.

Arne Würgler
 sanger

*Vi giver aldrig op
 Vi kæmper for at sejre*

Thomas Koppel ved tangenterne
 til demonstration mod Bushbesøget 6. juli 2005. Foto: Hanna Grenaa

*Med tåregas og knipler
 de møder vores råb.
 De vil skræmme os og splitte os i lejre.
 Men vi er klassekampens ungdom,
 og vi kender vores plads:
 Vi gi'r aldrig op, vi kæmper for at sejre!*

*Og vi nægter at betale deres krise,
 deres gæld.
 Vi går fremad for at standse deres hængen!
 Vi' de unge proletarer, vi' en del
 af den fælles kamp,
 vi gi'r aldrig op, vi kæmper for at sejre!*

*Vi vil ikke være ofre
 for et døende system.
 Vi har hænder til at bygge vores eget!
 Vi vil nå revolutionen gennem enhed,
 trods og kamp,
 vi gi'r aldrig op, vi kæmper for at sejre!*

*Det' jo dem, der har besat vores gader,
 huse, liv,
 det er dem, der vil besætte vores fremtid!
 De skal ikke få os knækket,
 de skal ikke få os ned!
 Vi gi'r aldrig op, vi kæmper for at sejre!*

Fra "Vi kæmper for at sejre", Savage Rose 1984

Om den aktuelle situation i Irak

Interview med Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi

Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi er formand for Iraks Patriotiske Alliance og for kort tid siden løsladt efter langvarigt amerikansk fangenskab

Interviewet med Al-Kubayshi (1, o.a.) og Iraks Patriotiske Alliance (2, o.a.) er foretaget af Anti-imperialist Camp i slutningen af januar 2006

Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi

Sunnimuslimerne og parlamentsvalget

Hvad mener De om det nyligt afholdte parlamentsvalg (afholdt den 15. december 2005, o.a.)?

Som alle de andre såkaldte valg, som USA og dets marionetter har foranstaltet, så var parlamentsvalget også en farce. Det savnede enhver legitimitet, fordi hele styret er illegitimt og ulovligt. Det er påtvunget og opretholdt af besættelsesmagten. Det er derfor, at modstandsbevægelsen opfordrede til boykot.

Valgkampagnen oppiskede til sekterisk strid, hvilket er i besættelsesmagtens interesse. De sunnimuslimske ledere, som gik i denne amerikanske fælde, mobiliserede deres støtter ved at true med, at shiamuslimerne ville erobre magten. De shiamuslimske ledere gjorde præcis det samme og skabte derved en spiral, der truer den nationale enhed, som vi kæmper for.

Især fra sunnimuslimske kræfter var der en god portion bedrag. De lovede, at man ved at deltage i valget og vælge deres repræsentanter til parlamentet ville kunne ændre den forfatning, som med svindel var blevet påtvunget det overvældende flertal i de sunnimuslimske provinser. Men de vidste fra starten, at selv med maksimal sunnimuslimsk stemmedeltagelse ville de ikke kunne opnå de nødvendige mandater til at få forfatningen ophævet.

Forfatningsafstemningen var karakteriseret af omfattende svindel, som ikke blot står klart for vort folk, men for hele verden. Hvad der ikke er så kendt, er den kendsgerning, at reglerne sagde, at et flertal på to tredjedele i tre provinser tilsammen kunne afvise forfatningen. Dette kan let bekræftes ved at læse den arabiske og engelske version af forfatningsteksten. Så også i forhold til de regler, som amerikanerne selv havde lavet, blev forfatningen afvist. Men senere genfortolkede de reglerne med tilbagevirkende kraft på en sådan måde, at to tredjedele i hver af de tre provinser skulle sige "nej" for, at forfatningen ville falde. Så vi advarede folk om, at fup og svindel var uundgåelig. Det var og er en del af amerikanernes planer.

Det er også i høj grad på grund af svindlen, at stemmeprocenten var så stor. I de områder, som de sekteriske partier og lister kontrollerer, fyldte de selv stemmeurnerne. Det eneste sted, hvor dette ikke var muligt, var i de store etnisk og religiøst blandede områder i Bagdad. I disse områder forekom der ikke bare konflikter, men stemmeprocenten var også betydeligt lavere.

Modstandsbevægelsen har i det mindste i den sunnimuslimske del af den irakiske befolkning nydt stor opbakning. Er det ikke muligt, at nogle af de nyvalgte parlamentarikere vil kunne rejse nogle af modstandsbevægelsens krav?

Nej, absolut ikke. Det er ikke et spørgsmål om, at en eller anden parlamentariker rejser nogle af modstandsbevægelsens krav.

Det vil endda være muligt, eftersom disse ønsker at tilfredsstille masserne. Det drejer sig om, om man accepterer amerikanernes spil eller ikke. Uanset hvilket politisk banner som disse lister hejser, så hjælper de den såkaldte politiske proces. Amerikanerne har indset, at de ikke kan besejre modstandsbevægelsen udelukkende ved hjælp af militære midler. Så de har brug for at opsuge politiske kræfter, som de kan støtte sig på. Det er derfor, at amerikanerne gjorde alt, hvad de kunne for at få sunnimuslimske lister med i valget.

Angående Al-Dulaimis liste (Rådet for Iraks Folk, Adnan Al-Dulaimi, sunnimuslimsk præst, o.a.) så har dennes støtte, Iraks Islamiske Parti, samarbejdet åbent med besættelsesmagten lige fra besættelsens begyndelse. Eksempelvis deltog partiet i det amerikansk udpegede Regerende Råd (indsat den 13. juli 2003, o.a.), og det accepterede forfatningen for at blive i USA's fold. Iraks Islamiske Parti er en amerikansk hest.

Med Al-Mutlaq (Salah Al-Mutlaq, leder af den sunnimuslimske Iraks Front for National Dialog, o.a.) og hans liste er det lidt anderledes. Han kommer fra Falluja og kan derfor ikke træde op imod modstandsbevægelsen. Så han vil være tvunget til at være lydør over for modstandsbevægelsen. Men han kan ikke på nogen måde tale på modstandsbevægelsens vegne. Han har ikke bedt om autorisation til at gøre det. Ej heller er en sådan blevet givet til ham. Og man har også kunnet se, at hans position i forhold til forfatningen er blevet blødere. Mens han i starten afviste den, så har han nu skubbet det spørgsmål i baggrunden.

Derfor: Deltagelse i valg profiterer på modstandsbevægelsen og favoriserer besættelsesmagten.

Hvorfor besværliggjorde modstandsbevægelsen ikke valget med militær kraft?

Modstandsbevægelsen ønskede ikke at skabe konflikter i forhold til dem, der ville stemme, selvom disse kun udgjor-

Irak: Besættelse og modstand

de en minoritet. Hvis et medlem af en stamme såres eller dræbes, så vil det betyde, at man har hele stammen imod modstandsbevægelsen. Den type problemer må undgås.

Modsætningerne hos shiamuslimerne

De angreb voldsomt de sunnimuslimske lister for deres deltagelse i valget, men De gjorde ikke det samme over for Muqtada Al-Sadr, som endda ikke deltog med sin egen liste, men lod sine folk stille op på samme liste som kollaboratorerne i SCIRI og Al-Dawa (iransk støttede shiamuslimske partier, o.a.). Hvorfor denne forskel?

De politiske forhold i den shiamuslimske bevægelse er anderledes. For det første er der ingen væbnet, folkelig modstandsbevægelse. For det andet findes der et magtfuldt og rigt præsteskab med forbindelser til Iran, som til trods for sin politiske støtte til det amerikanske støttede marionetstyre udøver en betydelig indflydelse ved hjælp af religionen. Og for det tredje er der en direkte iransk tilstedeværelse, både i form af militær og efterretningsvæsen og partierne SCIRI og Al-Dawa, som udgør en fare for alle, der bekæmper besættelsen. Under påskuddet om at bekæmpe baathismen forsøger de at nedkæmpe modstandsbevægelsen. Indtil nu har de allerede dræbt tusindvis af dissidenter og tortureret endnu flere. Når det kommer til at udløse terror, så står de ikke tilbage for amerikanerne.

Så Al-Sadr har sine hænder bundet. Da hans tilhængere demonstrerede på årsdagen for Bagdads fald, rapporterede de vestlige medier, at der var bannere, hvor Saddam Hussein blev gjort lig med George Bush og Tony Blair. Over for de fattige shiamuslimske masser forsøgte man at vise, at det gamle styre var lige så slemt som besættelsen. Mens det er sandt, at sådanne bannere imod Saddam Hussein fandtes på demonstrationen, så er man nødt til at se på proportionerne. Der var et hav af antiamerikanske og antibritiske flag og bannere, mens dem, der var rettet imod Saddam Hussein, kun sås sporadisk. Dette udtrykker, at Al-Sadr – for at undgå beskyldninger fra de proiranske shiamuslimske kræfter

om at være for positiv over for Saddam Hussein – valgte at lade sådanne bannere vendt imod Saddam Hussein være med på demonstrationen. Men rent faktisk var hans fokus på besættelsen.

Man må ikke undervurdere de spændinger, der findes inden for den shiamuslimske bevægelse. Der er under overfladen en konflikt mellem Al-Sadr på den ene side og SCIRI, Al-Dawa og co. på den anden. Dette er vores vurdering af situationen, og hvorfor vi kan forstå Al-Sadrs bløde position. Men der vil komme en situation, hvor Al-Sadrs modsætninger med proiranske kræfter og iranerne vil eksplodere. Vi er nødt til at være tålmodige. Vi er kun tre år inde i modstandskampen.

USA og Iran står sammen i Irak

Mange mennesker siger, at der er sket en ændring i USA's strategi. Ikke kun fordi den irakiske modstand stadig er stærk, men også fordi USA forbereder en konflikt med Iran. Dette forklarer de optrappede forsøg på at få sunnimuslimske elementer i og uden for modstandsbevægelsen til at samarbejde med besættelsesmagten. Det er for eksempel med disse øjne, at løsladelsen af mange politiske fanger, inklusive Dem selv, ses. Er De enig?

Det er klart, at USA er desperat efter at holde sin såkaldte politiske proces i gang. Med dette formål søger de også efter kollaboratorer blandt sunnimuslimer. Men det er ikke nogen ny strategi.

Det er i øvrigt også et argument, som kollaboratorerne brugte for at deltage i parlamentsvalget. De hævder, at USA har ændret sin indstilling, og at vi derfor skal udnytte muligheden for at komme med i den såkaldte politiske proces.

Det, der er fuldstændigt forkert i antagelsen, er vurderingen af den iranske faktor. Der er ingen virkelig konflikt mellem USA og Iran. Det er kun et skuespil. USA og Iran er forenede om den opgave at tilintetgøre Irak som arabisk nation. Og der findes ikke engang forskelle inden for den iranske fraktion, mellem såkaldte moderate og radikale kræfter. Uden Irans hjælp ville USA ikke kunne blive i Irak. Det er derfor, at

vi også taler om en iransk besættelse af Irak.

USA ønsker arabiske tropper til Irak

Der er vedvarende rygter om forhandlinger mellem USA og modstandsbevægelsen. Er disse rygter sande?

Ifølge det, som jeg har hørt, har modstandsbevægelsens største grupper besluttet ikke at indlede nogen forhandlinger på dette tidspunkt. Enkeltpersoner, som går i dialog med besættelsesmagten, har følgelig intet mandat til at tale på vegne af modstandsbevægelsen.

Det er derimod korrekt, at amerikanerne lider alt for store tab og så hurtigt som muligt ønsker at trække sig tilbage til deres militærbaser, som de har oprettet overalt i vort land. De ønsker at blive på baserne, så de ikke bliver ydmyget ved de daglige angreb. Imens vil de så fortælle verden, at der ikke er nogen besættelse længere.

USA ønsker herefter at udfylde magtomrummet med tropper fra arabiske lande som Saudi-Arabien, Kuwait eller Jordan. USA's diplomati er i fuld gang med at få arabiske tropper til Irak for at hjælpe dem. Jeg tror, at marionetregimerne i disse lande vil gøre det, som USA ønsker, at de skal gøre.

Den politiske modstandsfront og Al-Sadr

Hvad med den politiske front for modstandsbevægelsen, som De kæmpede for, og som De formodentlig blev fængslet af USA for at arbejde for?

Sidste sommer var der en konference, som dannede Iraks Patriotiske Nationale Islamiske Befrielsesfront. Den omfat-

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

ter Baath-partiet, Iraks Patriotiske Alliance, Iraks Kommunistiske Parti-Central Ledelse, som er en gruppe, der brød ud af Iraks Kommunistiske Parti tilbage i slutningen af 1960'erne, samt andre politiske grupper.

Men i øjeblikket er der ingen, som har mandat til at repræsentere fronten i offentligheden og endnu mindre i udlandet. Tværtimod er der en opfordring til alle patrioter, der bor i udlandet, om at vende tilbage til Irak og tilslutte sig frihedskampen. Det er slut med store ord. Vi vil se handling. Iraks Patriotiske Alliance udsendte allerede fra besættelsens start en sådan opfordring til sine medlemmer og sympatisører. Desværre var der få, der vendte tilbage. Man foretrækker det stille liv i eksil frem for kampen. Og det er præcis i eksil, at folk bliver modtagelige over for opportuniste og samarbejde. De hopper fra konference til konference og bruger modstandsbevægelsen som deres varemærke for at øge deres egen værdi. For at forhindre dette så har fronten afvist at lade sig repræsentere i udlandet.

Men vi må være forsigtige. Afvisningen af den politiske arena som en markedsplads for personlige interesser og korrupsion er en udbredt følelse hos modstandsfolkene. De ønsker ikke at oprette et nyt regime med diplomatiske indskrænkninger til fordel for USA, som de kender fra resten af den arabiske verden. Det er en følelse, som vi er nødt til at overvinde, men samtidig må vi forstå, at det er følelsen på jorden.

Men fronten har stadigvæk ikke bygget bro til de folkelige shiamuslimske masser? Er erfaringen med Baath-partiets styre hovedårsagen til dette?

Vi vil bestemt besejre USA i det øjeblik, hvor vi får Al-Sadr med i fronten. Dette vil betyde ødelæggelsen af alle de amerikanske planer om at opsplitte landet. Men som jeg forklarede før, så er betingelserne for dette endnu ikke til stede. Modsætningerne inden for den shiamuslimske bevægelse må træde tydeligere frem. De ydmygede folkelige masser er nødt til at gøre oprør imod de proiranske kræfter. Vi vil støtte dem, men vi ved, at det vil tage sin tid.

PROFITTENS ANSIGT
Satire af Emad Hajjaj

Med hensyn til Baath-partiet er der ikke et sådant problem. Alle ved, at det gamle Baath-parti og det gamle styre ikke længere findes og ikke vil komme tilbage. Et samfund er ikke et mekanisk apparat, som bare kan stilles tilbage til sin oprindelige position. Folkets modstand forandrer alting. Det er en slags revolution, der foregår. Alle i Irak snakker politik. Man oplever en generel politisering.

Folk accepterer de dele af Baath-partiet, som spiller en enestående rolle i modstandsbevægelsen. Da forskellige kræfter i modstandsbevægelsen, de islamiske inklusive, mødtes, ledtes mødet af Izzat Ibrahim Al-Douri, en af topfigurerne i den tidligere baathistiske regering (Al-Douri var næstformand i Revolutionsrådet, det selvstændige Iraks højeste organ, nu fungerende formand for Baath-partiet, o.a.). Ingen gjorde nogen indvendinger. Men hvis folk er vrede på de eks-baathister, som tjente gode penge og vendte deres land ryggen, så har de al mulig grund til at være det.

Ydermere er det klart, at en regering i et befriet Irak må og kun kan hvile på en meget bred basis og ikke kun på en familie eller klan. De folkelige masser må have indflydelse og få den deltagelse i en sådan regering, som de higer efter. Det er derfor, at jeg tror, at vi også vil få en befrielsesfront med Al-Sadr og de fattige shiamuslimske masser, som følger ham.

Noter:

1. Abd Al-Jabbar Al-Kubaysi gik som 15-årig ind i den irakiske afdeling af Baath-partiet (Det Arabiske Socialistiske Baath Parti), som var blevet dannet i Syrien i 1947. Han er

uddannet som civilingeniør fra Det Amerikanske Universitet i Beirut og vendte herfra tilbage til Irak i 1967, hvor han kort tid efter, at højrefløjen i Baath-partiet havde taget magten i 1968, blev fængslet i flere omgange, idet han tilhørte Baath-partiets venstrefløj.

Senere, i 1976, flygtede han til Syrien og siden til Europa. I eksil arbejdede han på at samle den irakiske opposition imod Saddam Husseins styre på et antiimperialistisk grundlag, et arbejde, der har været behæftet med store personlige ofre. I 1981 blev hans to brødre således henrettet af Saddam Husseins styre på grund af deres brors politiske arbejde.

I 1992 var Al-Kubaysi med til at danne Iraks Patriotiske Alliance og er i dag dens formand. Al-Kubaysi vendte tilbage til Irak i april 2003 med det hovedmål at etablere en politisk modstandsfront imod besættelsen. I september 2004 blev han fanget af amerikanerne og sat i fængsel, hvor han sad, indtil han blev løsladt i december 2005.

2. Iraks Patriotiske Alliance (Tahaluf Al-Watani Al-Iraqi), som stiftedes i 1992, består af følgende:

Arabisk Arbejderparti (Hizb Al-Amal Al-Arabi), Oppositionsfløjen i Det Arabiske Socialistiske Baath Parti-Irakisk Ledelse (Hizb Al-Baath Al-Arabi Al-Ishtiraki/Al-Qiyada Al-Iraq), Den Arabiske Socialistiske Bevægelse (Harakat Al-Ishtirakiya Al-Arabiya), Bevægelsen for Fornyelse af Civilsamfundet (Harakat Tajdid Al-Mujtama Al-Madani), Iraks Beduinråd (Majlis Al-Badw Al-Iraqi), Iraks Nationale Demokratiske Kommunistiske Bevægelse (Harakat Al-Shuyuiya Al-Dimuqratiya Al-Wataniya Al-Iraqiya), Kurdistans Fredsparti (Hizb Al-Salam Al-Kurdistani), Kurdistans Islamiske Hær (Jaysh Al-Islam Al-Kurdistani), Miljøpartiet (Hizb Al-Bia), Partiet for Retfærdighed og Reform (Hizb Al-Adala wa Al-Islah), Socialistisk Enhedsparti (Hizb Al-Wahda Al-Ishtiraki) og uafhængige politiske og intellektuelle personligheder. Iraks Patriotiske Alliance var imod krigen mod Irak og opfordrede irakerne til at forsvare Irak imod aggressionen. Den er i dag en del af den irakiske modstandsbevægelse, der bekæmper den amerikansk ledede besættelse.

Oversat og mellemoverskrifter indsat af Carsten Kofoed for Frit Irak Blog fra "All patriotic Iraqis should return home to liberate their country", Anti-imperialist Camp, www.antiimperialista.com januar 2006

Irak: Besættelse og *del og hersk*

Af Ghali Hassan

USA har lige fra Irak-krigens start sigtet efter opsplittning af landet: Endnu en krigsforbrydelse i den store stil

Helt fra besættelsens begyndelse stod det klart, at USA ville styre Irak ved at bryde landet op i småstater eller regioner og splitte den irakiske befolkning langs etniske og sekteriske linjer. Den vold mellem irakerne, som besættelsen satte i gang, skulle frembringe et påskud for langtidsbesættelse af Irak og rette irakernes vrede væk fra besættelsens brutalitet og vold.

Under sit nylige ikke offentlige (altså hemmeligt indluskede) besøg i Bagdad gentog den britiske udenrigsminister Jack Straw en kommentar fremsat af USA's ambassadør i Irak. Straw sagde: "Vi er ivrige efter at se disse to ministerier [forsvars- og indenrigsministeriet] i hænderne på kompetente folk, helst teknokrater," folk som Ahmed Chalabi eller Iyad Allawi. Kommentaren havde ikke noget at gøre med at standse volden i Irak, men meget med at sikre udøvelse af fuldstændig USA-kontrol med det irakiske militær og politi. Sidstnævnte kunne så bruges mod modstanderne af besættelsen. I realiteten samarbejder de personer, der er inddraget i vold mod irakere, glimrende med besættelsesstyrkerne. Jack Straw er i Irak for at sikre fortsættelsen af vold og blodsudgydelse.

Det begyndte med den bevidste ødelæggelse og afmontering af den irakiske stat og udnævnelsen 13.7. 2003 af det såkaldte irakiske regeringsråd af USA's udsendte Paul Bremer. De udnævnte – for det meste quislinger bosat i udlandet – blev omhyggeligt udvalgt ifølge etniske og sekteriske kriterier. De blev tilskyndet og opfordret til at konkurrere om magt og positioner. Desuden indførte Paul Bremer den kriminelle "af-baathificerings-proces", som indbefattede likvidering af enhver, der havde tilknytning til Baath-partiet, så vel som af enhver imod besættelsen

og med nationalistiske synspunkter. "Af-baathificering" er simpelthen et mordvåben beregnet på at stimulere til vold og ødelægge det irakiske samfund.

For at cementere disse opsplittninger af det irakiske samfund iscenesatte USA og dets allierede ulovlige og bedrageriske valg. De sidstnævnte var udformet med henblik på at etablere sekterisme – ikke "demokrati" – og samtidig legitimere besættelsen. Irakere blev opfordret og tilskyndet til at stemme ud fra deres religiøse og etniske tilhørsforhold. Både valgsystemet og de metoder, der blev anvendt for at mobilisere til stemmeafgivning, af dem, der spillede hovedrollerne, skulle puste til sekterismens ild snarere end medvirke til national enhed og befrielse. Der var ingen kandidater eller politiske partier med politiske programmer, kun religiøse og etniske lister. Oven i købet var der den USA-forberedte grundlov til at cementere og legitimere disse forskellige opsplittninger. Man kan undre sig over, hvorfor Storbritannien og USA ikke har samme "demokratiske" system i deres egne lande.

En anden USA-metode, der ansporede til borgerkrig og kaos i sikkerhedsvæsenet i Irak, var den velovervejede og kriminelle handling at opløse den irakiske hær og sikkerhedsstyrkerne og erstatte dem med militser baseret på etniske og sekteriske forhold. Militser trænet af USA og Iran udgør sammen med den israelsk trænede kurdiske Peshmergaer hovedmassen af det nye irakiske militær og politi. Den manglende loyalitet over for den irakiske stat så vel som rivaliseringerne og fjendtlighederne mellem disse forskellige militser tjener i sidste ende de amerikanske styrkers interesser. Disse paramilitære grupper bliver anvendt til at bekæmpe deres irakiske brødre, der tilhører andre etniske områder. Processen tjener derved til at skabe etnisk spænding og splittelse. Sammen med de amerikanske styrker fortsætter Peshmergamilitserne med at foretage arbitrære arrestationer, den er indblandet i brutal behandling af civile, brud på borgernes rettigheder og tyveri af ejendomme. De er ansvarlige for gennemtænkt

etnisk udrensning i regionerne Tel Afar, Kirkuk og Mosul. Altsammen udgør det dele af USA's politik for at skabe sekterisk vold, der efterhånden vil føre til "borgerkrig" og tilstande, der vil blive brugt til at retfærdiggøre den fortsatte besættelse.

Endvidere er der dødspatrujer, der er trænet og udrustet af besættelsesstyrkerne og torturerer og myrder uskyldige irakere, herunder fremstående irakiske politikere, nationale ledere, irakiske akademikere og selvstændige. Selv irakere, der deltog i krigen i 1980'erne for at forsvare Irak mod Iran, er blandt ofrene. Forbryderne eliminerer alle, der er imod besættelsen.

Denne bevidste vold, som er fejlet hen over Irak siden invasionen, har i høj grad medvirket til afmonteringen af det irakiske samfund. Denne morderiske kampagne er baseret på "El Salvador-metoden" – efter en "borgerkrig" skabt og finansieret af USA i El Salvador i 1980'erne. El Salvador-metoden blev gentaget i Irak af John Negroponte. Den har Det Hvide Hus' fuldstændige opbakning. Dens hensigt er at terrorisere den irakiske befolkning og styrke besættelsen.

Tusinder af uskyldige irakere er blevet koldblodigt myrdet. En rapport fra en irakisk menneskerettighedsgruppe, Monitoring Net of Human Rights in Iraq, har konstateret, at:

"Kilder ved irakisk politi har afsløret, at indtil slutningen af marts 2004 er over 1.000 irakiske videnskabsmænd blevet skudt. En rapport, der tidligere blev offentliggjort af USA's State Department, fastslog drab på 350 forskere med speciale i atomfysik og 200 professorer."

Efter det forbryderiske angreb på Askariyah-helligdommen i Samarra, der lige har fundet sted, en helligdom, der gennem århundrederne aldrig før har lidt overgreb, har alle irakere uden undtagelse fordømt angrebet. "Dette er en terroristisk handling med det formål at opildne til sekterisk strid mellem irakerne", sagde sheik Ahmed Daye, medlem af Sunniforeningen af Muslimske

Forskere. Præsident Jalal Talabani, der er udpeget af besættelsesmagten, sagde: "Vi står over for en betydningsfuld sammensværgelse, der sigter på at ødelægge Iraks enhed. Vi må alle stå hånd i hånd for at forhindre faren for borgerkrig." Andre i marionetregeringen har undsagt USA's ambassadør i Bagdad for at stimulere til vold og blande sig i irakiske politiske og indre anliggender. Tusinder af almindelige irakere er gået på gaden overalt i Irak for at fordømme USA og Israel.

Det er med Samarra som med Fallujah. USA-styrker har gentagne gange angrebet modstandsbyen, og Donald Rumsfeld har truet byen med ødelæggelse, hvis den ikke overgiver sig. Irakere tror, at angrebet er et påskud for de amerikanske styrker til at invadere byen. Angrebet var ikke noget nyt; lignende angreb er gentagne gange i tidens løb blevet rettet mod andre irakiske byer. Disse angreb har været omhyggeligt iscenesat for at provokere den ene del af irakerne mod den anden og bringe de amerikanske styrker ind som "forsvarere af freden".

Umiddelbart efter anbrebet på Askariyahelligdommen udbrød der vold mange steder i Irak. Kun USA og Storbritannien drager fordel af volden og blodsudgydelserne.

Irakiske kilder fremhæver, at amerikanske og britiske styrker og deres kollaboratører står bag alle betydelige tilfælde af sekteriske drab og bortførelser i landet. Efter enhver forekomst af drab på civile bliver en særlig del af det irakiske samfund med fuldt overlæg beskyldt for volden. "Vi har bred dokumentation for, at de udefra kommende styrker forsøger at anstifte borgerkrig her, og irakerne er bevidste om det og har gjort sig belutsomme anstrengelser for ikke at reagere på det," har dr. Saad Jawad sagt, en politisk forsker ved Bagdad Universitet.

Irakisk politisk arrestation i september sidste år af to britiske agentsoldater tilhørende "SAS elite-specialstyrkerne" og forklædt som arabere, der forberedte at lade deres sprængstoffylde bil eksplodere midt i Basra, var et eksempel på vestligt planlagt terrorisme.

Bush og Blair har tit brugt påstanden om, at de ville forebygge "borgerkrig",

Opfordring til det danske folketing: Omgør beslutningerne!

Af Komiteen for et Frit Irak

Jyllands-Postens provokation med offentliggørelsen af Muhammed-tegningerne og Fogh-regeringens kiksede håndtering af sagen har udløst en international krise for Danmark – i forhold til den arabiske verden, i forhold til millioner af troende verden over og i forhold til hele den progressive verdensopinion.

Både avisen og regeringen har fremtrådt som forsvarere af ytrings- og pressefrihed – udlagt som en 'ret' til at forhåne religiøse mennesker og drive en anti-muslimsk hetz med racistiske overtoner.

Regeringen har ikke på noget tidspunkt fordømt Jyllands-Postens og Dansk Folkepartis racistiske udfald mod muslimer og fremstilling af krigen i Irak som et religiøst korstog og som 'civilisationernes sammenstød', med den arabiske og muslimske verden som kampplads. Regeringen har ikke taget afstand fra en systematisk hadkampagne, der minder om nazisternes antisemitiske hetz.

Alt dette har bragt de danske besættelsesstyrker i Irak og Afghanistan direkte i fokus – og betydeligt forøget faren for angreb på udsendte danske soldater.

I det sydlige Irak er de danske og britiske besættelsesstyrker af lokale

myndigheder blevet bedt om at trække sig ud. De britiske styrker, som Danmark er underlagt, er i forvejen forhadte, blandt andet pga. tortur af fanger, og fordi det er dokumenteret, at britiske soldater har pryglet irakiske børn.

Folketingets nylige beslutning om at forlænge den danske deltagelse i Irak til 1. juli 2006 og sende flere elitesoldater til kampzoner i Afghanistan kan i lyset af krisen om Muhammed-tegningerne vise sig fatal. At den nuværende irakiske regering på den danske udenrigsministers opfordring har erklæret, at den fortsat ønsker danske tropper i Irak, er uden betydning. Regeringen i 'Den grønne zone' i Bagdad savner folkelig legitimitet og har ingen autoritet.

Et flertal i den danske befolkning ønsker, at det ulovlige danske krigsventyr i Irak og Mellemøsten skal ophøre.

Vi skal opfordre samtlige folketingets partier til at omstøde de forkerte og farlige beslutninger om forlænget deltagelse i den ulovlige krig i Irak og den øgede krigsdeltagelse i Afghanistan – og trække tropperne hjem.

20. februar 2006

som påskud for at imødegå irakiske krav om tilbagetrækning af tropperne. Det er den velkendte kolonialistiske model: Jo mere de indfødte er splittet, jo lettere er det at styre og udbytte dem.

Disse splittelser er ikke indenrigspolitiske. Vi har ikke at gøre med "et indenrigsproblem": Det er et problem, Vesten har skabt. Krigen i Irak er en aggressionshandling, der er ansvarlig for hundredtusinder af uskyldige irakiske mænd, kvinder og børn. Den udgør en krigsforbrydelse, som er begået for at forøge USA's og Israels dominans i Mellemøsten og tage kontrol over Iraks oliereserver.

Den sekteriske vold i Irak er med fuldt overlæg skabt af USA og Storbritannien. Irakerne har med overvældende flertal afvist tilstedeværelsen af udenlandske besættelsesstyrker. Den eneste måde at stoppe volden på er at respektere den irakiske befolknings ønsker og gennemføre en fuldstændig og øjeblikkelig tilbagetrækning af udenlandske styrker fra Irak.

Ghali Hassan er "Global Research Contributing Editor" og bor i Perth i Vestaustralien.

23.2.2006 GlobalResearch.ca

Oversat fra engelsk af Minna Skafte Jensen

Proklamation 1017 er en tyrannisk desperationshandling

Vil intensivere den folkelige VÆLT ARROYO-bevægelse

*Af Professor Jose Maria Sison
Politisk chefrådgiver, NDFP*

Gloria M. Arroyo har sat proklamation 1017 i værk for at forbinde en erklæring om statslig undtagelsestilstand og enevældig magt med en opfordring til tropperne om at undertrykke oprør. Med denne proklamation påberåber hun sig at have magt til at forhindre fredelige forsamlinger, tilbagetrække demonstrationstilladelser givet ministerielt af lokale borgmestre, beordre ulovlige arrestationer, ophæve retten til at skrive og tale, og så videre.

Arroyos virkelige reaktionære mål med iværksættelse af proklamationen er at undertrykke de folkelige forsamlinger på landsplan i forbindelse med fejringen af 20 års-dagen for begivenhederne 22.-25. februar 1986, som resulterede i, at Marcos blev styrtet. Hun er frygtelig bange for, at de folkelige masseaktioner, som er kritiske over for hendes rådne og hadede regime, skal opmuntre hendes egne militær- og politistyrker til at trække støtten til hende tilbage.

Man må sige, at hun har gennemført såkaldte præventive handlinger ved at beordre arrestation af militær- og politiofficerer, som er mistænkt for at være imod hendes regime, inddrage forsamlingstilladelser på landsplan og beordre den voldelige spredning af folk ved fredelige forsamlinger. Proklamationen og dens umiddelbare konsekvenser demonstrerer, at Arroyo er i gang med at tyrannisere folket og selv sine egne militær- og politiofficerer, som hun mistænker for at stå på folkets side.

Proklamation 1017 er en tyrannisk desperationshandling foretaget af en yderst isoleret gruppe, der har tilranet sig magten sammen med hendes lille klike. Det viser, at Arroyo vil gå banen helt ud, herunder den blodige undertrykkelse af folket og hendes opponenter. Det er optakten til endnu værre tyranniske handlinger, som vil komme, hvis folket og den brede patriotiske enhedsfront af progressive og alle

andre anti-Arroyo-styrker ikke handler prompte for at stoppe hende.

For at vælte Arroyo-regimet kræver det, at de legale patrioter, progressive og andre anti-Arroyo-kræfter og deres allierede iblandt aktive og tidligere militær- og politistyrker gør deres bedste for at mønstre deres egen respektfulde opslutning og inddrager de brede folkelige masser i gigantiske masseaktioner i nærheden af præsidentpaladset og knudepunkter i den nationale hovedstad og i provinserne. Folket hader Arroyo-regimet som marionetter for udenlandske interesser, valgsvindel, korruption, brutalitet og løgnagtighed.

Ifølge rapporter modtaget af forhandlingspanelet for Filippinernes National-Demokratiske Front (NDFP) er den Nye Folke-Hær (NPA) ledet af Filippinernes Kommunistiske Parti (CPP) besluttet på at fortsætte og forstærke den revolutionære væbnede kamp ved at koncentrere sin ild imod militær, politi og paramilitære enheder, som er dømt loyale over for Arroyo regimet, fordi de ikke demonstrerer, at de er mod Arroyo, ved at hæve Filippinernes røde flag med den røde side opad og tillade tropperne at bære røde armbind.

Ifølge samme kilder er CPP, NPA og NDFP ivrig efter dannelse af et revolutionært overgangsråd (overvejende bestående af patrioter og progressive) til at erstatte Arroyo-regimet på et program for national selvstændighed og uafhængighed, virkeliggørelse af ægte landreformer og national industrialisering, fremme af en patriotisk, demokratisk og videnskabelig kultur og en uafhængig udenrigspolitik for fred og udvikling, og gennemføre aftaler og alliancer med de revolutionære

kræfter imod fremmede og lokale undertrykkere og udbytttere.

Kilderne åbenbarer, at blandt oppositionspartierne – de legale kræfter i den nationale demokratiske bevægelse og i rækkerne af tidlige og aktive militær- og politiofficerer mod Arroyo i den brede forenede front – er der et voksende fælles ønske om at danne et overgangsråd, som kan forhandle en retfærdig og varig fred med NDFP med henvisning til rødderne for borgerkrigen. Ellers kan det USA-dominerede herskende system af storkompradorer, godsejere, og korrupte regeringsemedsmænd ikke blive væltet for at tilgodese et nyt Filippinerne, som er ægte uafhængigt, demokratisk, socialt retfærdigt og fredeligt.

Oversat fra engelsk af KP

Den skæbnesvangre 20. partikongres

Af Jan R. Steinholt
Revolusjon, Norge

SUKPs 20. kongres for 50 år siden varaf historisk betydning - negativ historisk betydning. Den var et slag mod den internationale kommunistiske bevægelse og folkenes kamp for revolution og socialisme Jan Steinholt analyserer den fra norsk vinkel

I februar 1956 – for 50 år siden – gennemførte Sovjetunionens Kommunistiske Parti sin første kongres efter Stalins død. Den berygtede 20. partikongres er blevet stående som symbolet på den fredelige kontrarevolutions sejr i USSR.

Den dag i dag døjer den internationale kommunistiske bevægelse, arbejderklassen og folkene i de tidligere socialistiske lande med de katastrofale eftervirkninger. Det var revisionismens sejr i 50'erne, som systematisk lagde grunden til den åbne og totale kontrarevolution, som fandt sted i Sovjetunionen og hele Østeuropa omkring 1989-91.

"Alle forvrængningerne af de principielle hovedspørgsmål, såsom hvilken epoke vi lever i, vejene for overgang til socialismen, krig og fred, holdningen til den moderne revisionisme og til imperialismen osv., som senere blev grundlaget for den store åbne polemik med den moderne revisionisme, har sin officielle begyndelse i Krustjovs beretning til den 20. kongres," opsummerede Enver Hoxha i bogen Krustjovitterne.

Denne kongres blev startet på splittelsen i den internationale kommunistiske bevægelse. Den voldsomme ideologiske polemik blev fuldstændig åben, da Albanien Arbejdets Parti gik i spidsen for kritikken af Krustjov & Co. på Moskva-mødet af 81 kommunistiske partier i 1950. Reidar T. Larsen, som nogen år senere blev formand for Norges Kommunistiske Parti, var til stede og bekræfter i sin erindringsbog Styrt

Nikita Hrustjov - revisionismens bannerfører - på den 20. kongres

fra Moskva?, at Enver Hoxha talte mod Krustjov *"så det gnistrede i salen"*. Selv holdt lederne af Kinas Kommunistiske Parti sig tilbage, *"i plenummøderne overlod de til Albanien leder Enver Hoxha at affyre kraftsalver mod sovjetlederne"*¹⁾. KKP indledte ikke deres "store polemik" før i 1963.

I mellemtiden var de gamle bolsjevik-ledere i SUKP som Molotov og Kaganovitsj vågnet af deres halvsøvn og havde forsøgt at bekæmpe Krustjov internt i præsidiets i SUKP. Krustjov kom i mindretal og blev rent faktisk afsat i 1957, men han mobiliserede sine loyale marskaller og det flertal, han havde sikret sig i centralkomiteén, til at kuppe mødet i præsidiets og tage et opgør med "anti-partigruppen" med Molotov i spidsen.

Rødderne lå dybere end i personen Krustjov

En mekanisk og venstredogmatisk tendens har hævdet, at den 20. partikongres sørgede for, at Sovjetunionen skiftede farve nærmest over en nat. Det er en subjektivistisk holdning, som reducerer den kontrarevolutionære proces til et

spørgsmål om rådne personligheder og forrædere. Krustjov, som oprindeligt var trotskist, var utvivlsomt et råddent element. Det samme kan siges om Mikojan og andre i ledelsen. Men det forklarer ikke, hvordan disse elementer kunne få de delegerede på kongressen med sig og i løbet af få år iværksætte en række kapitalistiske reformer, som bid for bid undergravede økonomien og det socialistiske system i Sovjetunionen.

Det er indlysende, at disse kræfter havde en social magtbasis at spille på, så de kunne udnytte en række usunde tendenser såsom idéer om, at "ledelsen har altid ret", og en selvgothed, som var vokset frem i kølvandet på sejren over fascismen i 2. verdenskrig. Hertil kom tendenser til forsoning med socialdemokratiet og udspil i flere lande for at slå kommunistiske og socialdemokratiske partier sammen, noget som uden tvivl gav anledning til forskellige reformistiske idéer om "fredelig overgang til socialismen", allerede før Krustjov knæsatte dette som en generallinje på den 20. partikongres.

I Østtyskland blev Tysklands Kommunistiske Parti efter krigen slået sammen med det socialdemokratiske parti

til Sozialistische Einheitspartei (SED). Både Norges Kommunistiske Parti (som straks efter krigen indgik i samarbejdsforhandlinger med det norske [socialdemokratiske] Arbejderparti) og det britiske kommunistiske parti satte fredelig overgang til socialismen på sine programmer allerede i 1953, tre år før den 20. partikongres i SUKP. Anstrengelserne for økonomisk genopbygning efter krigen skabte rum for forskellige ”produktivitetsteorier” på økonomifeltet – til en vis grad i USSR og endda i højere grad i efterkrigens Norge – som i praksis undervurderede og nedtonede den ideologiske og politiske kamps betydning.

Mange af disse farlige tendenser var der blevet advaret imod på det stærkeste på SUKP's 19. partikongres i 1952, den sidste kongres i Stalins levetid. En række foranstaltninger og tiltag mod bureaukratiseringen blev anbefalet af den 19. kongres, men få om nogen overhovedet blev ført ud i livet. Det var i denne usunde situation, at Krustjov-kliken kunne mobilisere styrke og udnytte svaghederne, mens de i overgangsfasen smiskede for Stalin og græd krokodilletårer over hans bortgang. Da den 20. kongres oprandt, var de stærke nok til at konsolidere revisionismens sejr.

Officiel legitimering af revisionismen

”Fra Stalins død og frem til den 20. kongres,” skriver Enver Hoxha i sine erindringer, ”manøvrerede den krustjovistiske klike behændigt med den ’bureaukratiske legalitet’, med ’partiets love’, ’kollektiv ledelse’ og ’demokratisk centralisme’ og fældede krokodilletårer over Stalin. Sådan forberedte de skridt for skridt at torpedere Stalins virke, hans personlighed og marxismen-leninismen.

Dette er en periode fyldt med lærdomme for marxist-leninisterne, fordi den afslører bankerotten i den ’bureaukratiske legalitet’, som repræsenterer en stor fare for de marxist-leninistiske partier. Den viser metoderne, som revisionisterne gjorde brug af for at drage fordel af denne ’bureaukratiske legalitet’.

Den viser, hvordan ledere, der både var ærlige og erfarne, men som har mistet den revolutionære klasseånd, går i intrigemagernes net og giver efter for afpresning og demagogi fra revisio-

Enver Hoxha

nistiske forrædere, som iklæder sig revolutionære fraser.

I denne overgangsperiode så vi, hvordan krustjovitterne for at sikre deres magt opererede med en ’stor partiånd’, ’fri for frygten for Stalin’, med ’sande demokratiske og leninistiske former’. Rundt om dette lagde de en stor ståhej, mens de aktivt arbejdede på at organisere de mest beskidte bagvaskelser af den slags, som kun borgerskabet har evnet at koge sammen imod Sovjetunionen, imod Stalin og imod det socialistiske system. Krustjov-revisionisterne kom med grove beskyldninger og foretog ødelæggende virksomhed i den hensigt at ’bevise’ de bagvaskelser, som borgerskabet i årevis havde spredt imod marxismen-leninismen, revolutionen og socialismen angiveligt ved hjælp af ægte dokumenter, med ’argumenter’ og ’analyser’ i en ny ånd.

Alt, som var godt i fortiden, blev forvrænget angiveligt i lyset af ’nye omstændigheder’, ’ny udvikling’ og ’nye veje og muligheder’.

Mange lod sig vildlede af denne demagogi fra forræderne. Men Albanien's Arbejdets Parti lod sig ikke vildlede. Partiet har fortaget en detaljeret og principiel analyse af denne situation og har sagt sit i forsvaret for marxismen-leninismen for længe siden.” 2)

Enver Hoxha var gæst på kongressen fra AAP sammen med Mehmet Shehu og Gogo Nushi. Han forsætter med at beskrive, hvad der skete på kongressens sidste dag, hvor bl.a. valgene fandt sted og de udenlandske delegationer ikke var til stede. Her blev en anden beretning lagt frem af Krustjov:

”Det var den berygtede, såkaldt hemmelige beretning mod Stalin, men som var sendt i forvejen til de jugoslaviske ledere (som var blevet fordømt af Kominform i 1948 – min bemærkning J.St.), og nogle få dage senere kom den i hænderne på borgerskabet og reaktionen som en ny ’gave’ fra Krustjov og krust-

jovitterne. Efter at den var blevet drøftet af kongresdelegaterne, blev beretningen overleveret til os og de andre udenlandske delegationer. (...) Efter at vi havde læst den, returnerede vi denne horrible rapport til indehaverne. Vi havde ikke brug for denne pakke med beskidte bagvaskelser, som Krustjov havde kogt sammen. Der var andre ’kommunister’ end os, som tog den med sig hjem for at give den til de reaktionære og for at sælge den i tonsvis fra sine boghandlere som en profitabel indtægtskilde. (...) Bare få dage efter begyndte den sorte røg fra den 20. kongres at brede sig overalt.” 3)

Noter:

- 1) Reidar T. Larsen: Styrt fra Moskva?, s. 34.
- 2) Enver Hoxha: The Khrushchevites, Tirana 1980, eng. udg. s. 178.
- 3) Samme sted s. 183.

28.juli - 6.august 2006

Hundreder af unge fra hele verden vil samles i Nordsjælland - for at lave verden om.

**International Ungdomslejre
mod fascisme og imperialism**

Det foreløbige politiske og kulturelle program er ved at være klart -

Løbende info på
www.iul2006.net

Lejren holdes på Isterød Efter- og Højskole. Deltagerpris 995,- kr. for hele perioden (inkl. måltider). Børn 6 - 13 år 500 kr. Børn under 6 gratis.

Få tilsendt elektronisk Nyhedsbrev – tilmelding på e-mail:

iul2006@yahoo.dk

Preben Pølsemand sigtet for terror

Fighters+Lovers' omstridte T-shirts vil fortsat blive solgt

Den københavnske pølsemand Preben blev mandag sigtet for terrorisme, fordi han har reklameret for T-shirts i sin pølsevogn. De populære trøjer fra firmaet Fighters+Lovers er påtrykt logoer fra befrielsesbevægelser i Palæstina og Colombia.

Preben Pølsemands hjem blev ransaget af kriminalpolitiet, der bl.a. fjernede computere og en løbeseddel. Pølsemanden blev i den forbindelse sigtet efter terrorlovens paragraf 114, men er nu på fri fod igen.

Men salget af de populære T-shirts i farverne mango, fuchsia og hvid vil fortsætte uanfægtet. Fighters+Lovers har indgået aftaler med butikker i København, der i de kommende dage vil lange trøjerne over disken til nye kunder.

Firmaets hjemmeside, hvorfra der den seneste måned er blevet solgt trøjer til kunder i hele Europa, USA, Sydamerika, Mellemøsten, New Zealand og Tyrkiet, er derimod midlertidigt lukket. Fighters+Lovers har solgt i nærheden af 700 T-shirts.

Fighters+Lovers mener, at kommunikation er nøglen til frigørelse, og derfor

går fem euro af prisen for hver trøje til en radiostation drevet af befrielsesbevægelsen FARC i Colombia, eller til et plakativærksted drevet af det ikke-religiøse parti PFLP i Palæstina.

De kulturelle entreprenører bag firmaet tager mandagens begivenhed helt afslappet. Fighters+Lovers støtter ikke terrorister, men frihedskæmpere der gør legitim modstand mod regimer, som undertrykker og torturerer deres befolkninger.

Den store efterspørgsel efter vores streetwear viser, at der er en generation, som ønsker at vise solidaritet og modstand mod overvågning og kontrolsamfundet. At gå med en Fighters+Lovers T-shirt er en enkel måde at sige fra over for magthavernes krænkelse af vores frihedsrettigheder under dække af den blinde jagt på "terrorister".

Med venlig hilsen,

**Bobby Schultz
Fighters+Lovers**

21.02.2006

Georg's fætre

Tony fra England, og Anders fra Danmark,
har i et og alt været hengivne overfor deres store fætter

i Guds eget land,

og fulgt denne i krig hvor befaledes,

- men nu siger flere og flere

nej til deres diktater,

og nægter at bøje sig, og at lade sig besætte

af en fremmed magt, med resultat til følge,

at den brand de 3 fætre har antændt,

spredt sig

og bliver helt ustyrlig i deres egne baghaver.

Støtte til Oprør

Blitz reagerer igen på danske myndigheders stadige angreb mod Oprør og deres sympatisører, og også på razziaer mod "Fighters&Lovers". Så meget for den hellige ytringsfriheden i Danmark. Vi vil derfor genopslå Oprørs internationale appel på vår webside www.blitz.no og på andre måder vise vår solidaritet i kampen mod terrorlovene.

Med solidarisk hilsen
Blitz, Oslo

Sig fra over for Europas Forenede Stater

Det er med stor undren, at Folkebevægelsen mod EU noterer sig udmeldingerne fra diverse fremtrædende folk i EU. I sidste uge fremkom Belgiens statsminister Guy Verhofstadt med udtalelser om, at EU skulle blive til Europas Forenede Stater. I denne uge er det så kommissæren for industri, Gunter Verheugen, der kommer med samme udmelding.

- Den danske regering må på banen bør gøre det klart, at det ikke er en udvikling, som Danmark på nogen måder vil støtte, udtaler Karina Rohr Sørensen, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Men disse herrer skal selvfølgelig have tak for, at de i det mindste åbent siger, hvilken vej vinden blæser. Det gør det nemmere for deres befolkninger at vide, i hvilken retning EU udvikler sig.

I Danmark har vi desværre ikke denne åbenhed, men efter disse klare udmeldinger må vi kræve statsminister Fogh Rasmussens kommentarer. For i resten af Europa taler man ikke om en light-udgave af EU, men om Europas Forenede Stater.

Folkebevægelsen mod EU

**Jørgen Buch udstiller nye
malerier fra 17/2 til 30/3**

Galleri Oktober

Egilsgade 24 kld.
2300 Kbh S

NB

Ikke flere sydebukke!

Af Jan Nielsen

Tale holdt for Nej til krig ved demonstration mod racistisk muslimhetz i Odense lørdag den 26. februar.

Fredsbevægelsen vender sig imod optrapningen af konflikten.

Afbrændingen af de danske ambassader i Syrien og Libanon viser, hvor galt det kan gå, når de kræfter, der ønsker at optrappe konflikten, får lov at styre udviklingen.

Det er virkelig lykkedes Jyllands-Posten, Dansk Folkeparti og Dansk Front i fællesskab at opbygge de fjendebilleder, de selv har brug for.

Vi afviser dæmoniseringen af muslimerne. Jyllands-Postens tegninger var dråben, der fik frustrationen til at flyde over herhjemme. Siden 11. september 2001 er muslimer kollektivt blevet stillet til ansvar for alverdens ulykker og er blevet mål for racistiske politikeres selv-promovering.

Mens regeringen **snakker** om ytringsfrihed, bliver ytringsfriheden i stadig større omfang indskrænket – i terrorkrigens hellige navn.

I disse dage kræver dansk politi hjemmesider taget ned, fordi deres budskab strider mod de terrorlove, som USA og EU har krævet vedtaget i Danmark.

Husk på, at alt dette sker, imens Danmark som stat, men mod flertallets vilje, sammen med USA fører en ulovlig krig mod de to muslimske lande Irak og Afghanistan.

I Mellemøsten har tegningerne udløst mange års opsparet utilfredshed med udenlandsk dominans og egne regimer. Nogle af disse regimer har set en egen interesse i at score billige points på den konto. Hvis vreden tilsvarende havde ramt supermagten USA's ambassader, var protesten helt sikkert blevet anderledes undertrykt.

Ca. 800 demonstranter i protest mod Jyllands-Postens tegninger og muslimhetzten på vej til Vollsmose.

Samme dag demonstreredes i København med en march fra Sankt Hans torv til Jyllandspostens hus på Kongens Nytorv.

Et flertal af danskerne har længe krævet de danske tropper hjem fra Irak.

Titusinder har demonstreret mod Irak-krigen og mod Bushs, Blairs og Foghs verdensorden.

På trods af Jyllands-Postens provokation og regeringens og Dansk Folkepartis politik ønsker langt de fleste danskerne hverken at håne eller komme i konflikt med muslimer.

Det er vigtigt at sende et signal – både til Danmark og til den øvrige verden – om, at der findes et andet Danmark end det Danmark, som Dansk Folkeparti og Jyllands-Posten repræsenterer.

Derfor vil jeg opfordre alle til at deltage i den globale protestdemonstration, som Nej til Krig står for her i byen lørdag d. 18. marts kl. 12.00 fra den nye Banegårdsplads.

Vi har ikke brug for fjendebilleder og sydebukke, vi har brug for gensidig respekt.

Den globale anti-krigsbevægelse er bygget på dette princip.

**Stop krigen, træk tropperne hjem!
Stop muslimhetzten!
Ikke flere sydebukke!**

**OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50**

Mandag-fredag 14-17.30

**Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30**

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00**

Bekæmp Bolkestein

Da Bolkesteindirektivet sidste efterår under massive protester fra europæisk arbejderklasse af EU-parlamentet blev nedstemt var det en markant sejr. I modsætning til den øvrige europæiske fagbevægelse blev denne kendsgerning nærmest tiet ihjel af den danske kongelige fagbevægelse. Man skulle tro, den var sneet inde.

Da EU-parlamentet igen tog det forhadte direktiv op i en lettere revideret form for to uger siden, var Bruxelles gader igen fyldt med utilfredse, protesterende arbejdere. Dansk fagbevægelse glimrede igen ved dets fravær; - bortset fra BAT-kartellet, der havde arrangeret et nogle busser. Godt gået; noget af prestigen blev reddet.

Desuden havde forskellige kræfter på hver sin side af den tyske grænse sat hinanden i stævne i Kruså, hvor der blev markeret en fælles og meget vigtig modstand! Rigtig godt gået!

Trods protesterne vedtog parlamentet denne gang direktivet med et markant flertal. Faktisk et ligeså markant flertal, som i efteråret havde afvist det. Kovendingen blev forklaret med, at det ildesete princip om oprindelseslandet var skiftet ud til fordel for værtslandet. Spindoktorerne trådte i funktion, og propagandaen vil ingen ende tage: Samtlige politikere og medier har udbasuneret, at nu er der ingen ko på isen: Enhver arbejdsgiver, der udfører arbejde i et værtsland, skal respektere overenskomster, sikkerhedsregler, love med meget mere!

Men sådan er det bare ikke!

Direktivet var oprindeligt tænkt til at bane en motorvej for tjenesteydere på tværs af EU's grænser. Den tidligere kommissær Bolkenstein formulerede det således: *Nogle af de nationale restriktioner er gammeldags, uforholdsmæssigt byrdefulde og i konflikt med EU-lovgivningen. Disse restriktioner må simpelthen fjernes.*

Det er ved at være sidste udkald. 23-24. marts vil EU's ministerråd efter al sandsynlighed slå de sidste søm i kisten, hvorefter alle kommende tvister vil blive afgjort af EF-domstolen. Det er derfor afgørende vigtigt at alle kampvillige arbejdspladser og fagforeninger vågner af dvalen og smeder de nødvendige lænker til de 900.000 arbejdere på overførselsindkomst, der også rammes af direktivet

Faglig kommentar

Serviceydelse, som ifølge eksperter udgør omkring 70 pct. af EU's økonomi, skulle liberaliseres for fuld skrue. Kapitalen skal fremover have fuld virkeret på tværs af landegrænser og i princippet indenfor ethvert offentligt område. Det skulle angiveligvis skabe 600.000 nye job i Europa, hvilket er vanskeligt at forstå, idet indholdet af direktivet vil blive en forøget konkurrence arbejdere imellem på løn og arbejdsforhold. Direktivet ville angiveligvis også føre til en stigning i forbruget på 37 milliarder Euro. Det hedder sig, at det vil specielt være til fordel for de små og mellemstore virksomheder; men netop disse har ikke udtrykt begejstring for det. Det har direktøren for IKEA derimod, da han glæder sig til i større omfang at slå sin kæde ned overalt, hvor den i forvejen ikke er til stede.

Det reviderede direktiv betyder fortsat, at det oprindelige formål forfølges, selvom, der er indarbejdet andre formuleringer. Som det redegøres i nær-

værende tidsskrift på de faglige sider, så er ændringerne ikke andet end et kosmetisk lag, der spreder forvirring om det egentlige indhold. Forvirringen, som det europæiske erhvervsliv i øvrigt er yderst utilfreds med, vil først finde sin afklaring, når problemerne afprøves ved EF-domstolen. Det er endnu aldrig set, at dommerne har dømt imod selve grundideen med EU: Kapitalens frie bevægelighed.

Der er nemlig større ting på spil!

Bolkesteindirektivet skal ses i lyset af Lissabonstrategien, der vedtog Agenda 2010, der klart tilkendegiver, at EU i år 2010 skal være den mest konkurrencedygtige magt i Verden. Det vil altså sige på bekostning af og i konkurrence med USA, Rusland, Kina og Japan blandt andet.

Det er da en ambition, der vil frem! Konkurrencedygtigheden skal først og fremmest måles på udbytningsgraden af den interne arbejderklasse.

Det er her, at forklaringen og formålet med Bolkesteindirektivet bliver klare. Der er jo sammenhæng i tingene.

Det stiller samtidigt behovet for en slagkraftig fagbevægelse i et skarpere lys. Det er ved at være sidste udkald. 23-24. marts vil EU's ministerråd efter al sandsynlighed slå de sidste søm i kisten, hvorefter alle kommende tvister vil blive afgjort af EF-domstolen. Det er derfor afgørende vigtigt at alle kampvillige arbejdspladser og fagforeninger vågner af dvalen og smeder de nødvendige lænker til de 900.000 arbejdere på overførselsindkomst, der også rammes af direktivet.

Dansk fagbevægelse må nødvendigvis vise sig i et omfang, så der på europæisk plan kan markeres en størst mulig modstand og protest mod dette reaktionære direktiv.

Krusådemonstrationen har vist vejen!